

Iniciativa Comunista
Documentos IV Congreso

Índice

1	Liña Ideolóxica	3
2	O Partido Comunista	4
3	A Revolución e o Movemento Popular, dúas cuestións estratéxicas de primeira orde	8
4	Informe político de conxuntura	12
5	Movemento Obreiro, servizos públicos e resistencias fronte á crise	25
6	Antipatriarcado	28
7	Mocidade	34
8	Antifascismo	36
9	Internacionalismo e solidariedade internacional	40

Liña Ideolóxica

- Iniciativa Comunista é unha organización marxista-leninista do Estado español.
- O noso programa básico é a reconstitución do Partido Comunista, a revolución e a construción do socialismo. O noso obxectivo final é o fin de toda opresión: o comunismo.
- Identificamos como central a contradición entre capital e traballo, e recoñecemos por tanto os intereses obxectivos da clase obreira como os potenciais intereses revolucionarios que conquisten para a humanidade a súa emancipación de toda explotación.
- Esta só se logrará a través do control obreiro da economía, dos medios de produción, como base fundamental do cambio material necesario para a edificación do socialismo, como paso imprescindible para a consecución da sociedade comunista.
- Asumimos como propia toda a historia do socialismo científico e do movemento obreiro desde unha perspectiva autocrítica, tentando distinguir entre os erros ou acertos do movemento comunista e revolucionario internacional.
- Dentro dese espírito de autocrítica e balance, tomamos como fundamentais as achegas do feminismo de clase como parte da loita revolucionaria que tamén conduza ao fin do patriarcado e á plena emancipación das mulleres.
- Caracterizamos o Estado español como un Estado imperialista, sendo conscientes das consecuencias que iso comporta para nosa práctica.
- Recoñecemos como propia a análise filosófica-práctico e a metodoloxía científica do marxismo, co materialismo dialéctico e histórico como ferramentas fundamentais para a comprensión e transformación do mundo e a sociedade na que vivimos.
- Asumimos o centralismo democrático como ferramenta fundamental na organización da loita revolucionaria.

O Partido Comunista

Para facer a revolución, necesítase un partido revolucionario. Sen un partido revolucionario, sen un partido creado conforme á teoría revolucionaria marxista-leninista e ao estilo revolucionario marxista-leninista, é imposible conducir á clase obreira e as amplas masas populares á vitoria sobre o imperialismo e os seus lacaios.

Forzas revolucionarias do mundo unídevos, loitade contra a agresión imperialista
MAO ZEDONG

A situación coa que nos atopamos os e as comunistas a día de hoxe é crítica. O marxismo sufriu un retroceso enorme en canto a influencia e recoñecemento entre as clases oprimidas; a inmensa maioría dos autodenominados Estados socialistas desapareceron; a inmensa maioría dos Partidos Comunistas históricos disolvéronse ou abrazaron sen complexos a socialdemocracia máis vulgar; finalmente, as clases proletarias atópanse nunha situación de debilidade case sen precedentes, sufrindo o asalto constante dun imperialismo que se cre sen inimigos.

Aínda que sexa típico considerar a caída do Muro de Berlín como punto de inflexión no retroceso comunista, a realidade é que a situación actual é o resultado dun proceso de longa duración. Non é este o lugar para unha análise en profundidade desta cuestión, pero é importante explicitar que rexeitamos calquera análise superficial ou que asigne o groso das responsabilidades a axentes externos e non ao propio movemento do proxecto comunista.

É tamén moi común abordar cada un dos aspectos antes mencionados de maneira unilateral, e de feito paga a pena enumerar algúns dos canellóns sen saída máis habituais aos que pode levar esa práctica.

Aqueles/as que ven como absolutamente central o derrube ideolóxico, separado das súas causas e contexto histórico, adoitan caer nun teoricismo que se mira o embigo de xeito permanente. Pretenden superar no plano do ideal contradicións que tamén, ou sobre todo, existen no mundo material.

Aqueles/as que dan unha importancia excesiva á existencia ou supervivencia de Estados autodenominados socialistas poden en ocasións centrar todas as súas enerxías en defender a Estados que ou ben aínda resisten a través das décadas (Cuba, Corea do Norte, etc.) ou ben abriron novas vías de cambio que se perciben como fundamentais (Venezuela, Bolivia, etc.).

Aqueles/as que magnifican a necesidade imperiosa de reconstruír (ou reconstituír) o Partido Comunista poden verse levados a procesos frenéticos de aglutinación de siglas ou crecemento cuantitativo. Adoitan confundir o autodenominarse como algo coa existencia obxectiva dese algo.

Por último, a grave situación da clase obreira, a deterioración constante dos seus dereitos e calidade de vida, poden levar a algúns/has a querer participar, dirixir ou “ter a hexemonía” de

todas as loitas de resistencia espontánea que xurdan. Caen no practicismo e o seguidismo, obviando a necesidade da organización e teoría revolucionaria.

Pola contra, nós expomos que os distintos aspectos da situación actual forman un todo dificilmente separable. Calquera intento de solucionarlos de maneira illada, ou seguindo algún tipo de plan absolutamente lineal e mecánico, estará condenado ao fracaso.

Obviamente é imposible delinear nun único documento os pasos para seguir para saír desta encrucillada. Estes serán por forza o froito dun proceso colectivo. Devandito iso, desde Iniciativa Comunista non renunciamos a achegar o noso gran de area desde a nosa perspectiva e situación material concreta.

A análise dialéctica da realidade

Calquera desenvolvemento real é sempre o resultado da interacción e o condicionamento múltiple de todos os aspectos necesarios dun fenómeno dado. No problema concreto que estamos a tratar non é difícil ver que existe unha relación estreita entre teoría revolucionaria, organización revolucionaria (sexa un Partido ou non), as estruturas sociais existentes (sexan un Estado ou non) e a situación xeral a todos os niveis das clases oprimidas.

Esta característica típica de todo desenvolvemento concreto, na que as causas se volven consecuencias e viceversa, lévanos á famosa descrición de todo movemento dialéctico como un círculo en expansión que vira sobre si mesmo. Ou, máis concretamente, como unha espiral, un sistema relativamente pechado que se desenvolve historicamente segundo as súas propias leis internas e abarcando cada vez máis fenómenos en si mesmo. Esta circularidade sempre supuxo un gran obstáculo á hora de entender a realidade, requirimento imprescindible para a súa transformación. Tanto é así que pasados máis de 150 anos desde que Marx e Engels comezasen a edificar o materialismo dialéctico como tal aínda é rara a ocasión na que tratamos de facer un esforzo consciente para continuar a tarefa urxente de desenvolvelo e utilizalo consecuentemente.

Non imos explorar aquí en profundidade estas puntualizacións filosóficas, pero cremos que é necesario pasar por riba das mesmas para poder dicir: a análise, teorización, implantación e transformación da nosa realidade entendida como un proceso interdependente e desde unha perspectiva revolucionaria non é unha tarefa nin moito menos sinxela. A complexidade do concreto e as nosas limitacións inherentes impoñennos unhas restricións severas á hora de levar a cabo esta tarefa. A isto debemos engadir a dificultade conxuntural engadida de que o declive relativo do marxismo desde a súa posición anterior hexemónica no movemento revolucionario preséntenos a unha (ou varias) xeracións que deben comezar a tarefa da liberación da súa clase practicamente desde cero.

A centralidade do Partido e a teoría revolucionaria

O illar certos elementos (teoría, Partido, Estado, loita social, etc.) da totalidade é xa de seu unha abstracción, pero unha completamente necesaria para poder avanzar na análise. Tamén, ou máis ben precisamente, un tipo de abstracción completamente coherente co realizado por outras ciencias, aínda que o feito distintivo marxista sería o non esquecer o carácter temporal destas abstraccións mentais.

Para ben ou para mal no noso ascenso do concreto á súa comprensión temos que abstraer

aínda un pouco máis. Abstraemos, no sentido de tomar por separado temporalmente elementos dunha totalidade, e dicimos que na situación actual consideramos o binomio Partido/teoría revolucionaria como central (ou, se se quere, como “contradición principal” na análise científica da praxe revolucionaria). Afirmamos isto por dúas razóns. Primeiro, como xa dixera Lenin fai máis dun século, porque non pode existir un movemento revolucionario sen teoría revolucionaria (cabe mesmo mencionar a frase que segue a este famoso principio: “xamais se insistirá o bastante sobre esta idea nuns momentos en que á prédica de moda do oportunismo se une a afección ás formas máis estreitas da actividade práctica”). Segundo, porque como aprendemos os e as comunistas sen unha organización revolucionaria de vangarda non pode existir unha verdadeira dirección e orientación das loitas da clase cara á súa conciencia para si. A falta absoluta de operatividade do espontaneísmo á hora de presentar unha batalla contundente á clase dominante, mesmo aínda que o resultado final sexa unha vitoria de corte reformista, é boa proba diso, tamén nos nosos días. Consideramos por tanto a tarefa de reconstituír o Partido Comunista desde a perspectiva do socialismo científico como unha cuestión absolutamente fundamental e da máxima urxencia.

Como dixemos a abstracción dos factores é sempre algo temporal, e desde Iniciativa Comunista non esquecemos a importancia dos outros aspectos da nosa realidade. Cremos que é imposible avanzar no desenvolvemento da teoría revolucionaria e a reconstitución do Partido Comunista sen un contacto estreito e constante coa realidade concreta, sen unha análise de identificación coas loitas e movementos espontáneos de resistencia. Non simplemente por unha cuestión de principios, senón por ser estes un factor inseparable no desenvolvemento dialéctico (na súa xénese e a súa verificación) da teoría e a organización revolucionaria. Neste sentido reivindicamos como fundamental a chamada “liña de masas” para os e as comunistas. Reivindicamos tamén a importancia dos acontecementos a nivel internacional, xa sexan estes nos Estados autodenominados socialistas, antimperialistas, ou a menor escala. Non serve o desentendemento absoluto, nin tampouco as críticas fáciles desde posicións idealistas que nunca atopan a realidade ao gusto dos seus desexos. Como habitantes dun Estado imperialista consideramos fundamental o manter unha posición de confrontación firme principalmente contra “o noso” propio imperialismo, sen que iso implique un seguidismo absoluto dos que puidesen ser os seus adversarios conxunturais. Estes dous matices sobre o que identificamos como contradición principal supoñen unha das marcas de identidade de Iniciativa Comunista, sendo un eixo distintivo con outros destacamentos comunistas.

Liña de Traballo

Dado que identificamos como centrais as cuestións da definición teórica e a reconstitución do Partido debemos definir unha serie de tarefas e obxectivos concretos para avanzar por ese camiño.

Rexeitamos a aceptación dogmática de corpos teóricos entendidos como un todo finalizado que “só” debe de ser aplicado novamente. É fundamental a autocrítica constante e a análise concreta, xa que entre as razóns do colapso do Movemento Comunista Internacional sen dúbida haberá deficiencias de carácter teórico. Por outra banda tamén rexeitamos os intentos, algunhas veces indistinguibles dun post-marxismo militante, de dar un salto ao baleiro e negarse a dar un só paso ata ter “reconstituído” o comunismo desde os seus mesmos cimentos. O devir histórico obríganos sempre, e hoxe en día máis que nunca, a adoptar unha postura autocrítica co marxismo, e a prestar especial atención á fenda entre teoría e práctica. Pero isto non implica renunciar a algúns principios fundamentais que foron corroborados unha e mil veces pola historia.

Creemos que se poden identificar unha serie de principios de mínimos, que historicamente é coherente denominar (fundamentos do) marxismo-leninismo, e que poden servir como punto de partida para calquera desenvolvemento posterior. Estes son:

- A loita de clases como motor da historia; a necesidade da ditadura do proletariado como etapa de transición cara á abolición das clases sociais e toda opresión, o comunismo.
- A análise desde unha perspectiva marxista de todos os tipos de opresión estrutural (de xénero, de raza, etc.). A loita constante pola súa superación e a primacía do papel das/os oprimidas/os na mesma.
- A necesidade do Partido de vangarda baseado no centralismo democrático como forma propia de organización do proletariado.
- A necesidade da combinación de todas as formas de loita no enfrontamento prolongado que levará ao derrocamento da burguesía como clase dominante.
- A necesidade da liña de masas. Só un Partido conectado organicamente coas masas pode impulsar e dirixir as súas posicións cara unha conciencia revolucionaria (conciencia para si). Son elas as que deben ser protagonistas da revolución e a construción do socialismo.
- A necesidade do enfrontamento político contra o oportunismo e o revisionismo. Desde a nosa posición como comunistas nun país imperialista faise dobremente importante o combater esas manifestacións dos intereses de clase burgueses no movemento comunista.
- A inevitabilidade da loita de dúas liñas dentro do Partido (ou o seu embrión), como expresión ideolóxica da loita de clases no seu seo, sen que iso signifique que permitamos a existencia de fraccións na nosa organización.

Dentro da nosa proposta por desenvolver as bases necesarias para a reconstitución do Partido Comunista destacamos a importancia da análise concreta da realidade. Nese sentido lembramos a urxencia dunha análise de clases do Estado español axustado á nosa situación actual. Creemos tamén necesario un balance do papel dos Partidos Comunistas nos centros imperialistas no último século. Á vista do seu persistente deriva cara a posicións reformistas, revisionistas e compracentes coa súa postura privilexiada dentro do imperialismo vemos como insuficientes a maior parte de análise que se contentan con falar de traizóns ou o poder da hexemonía burguesa. Se algunha vez imos forxar un movemento autenticamente revolucionario no seo do imperialismo necesitaremos unha visión científica e axustada á realidade das causas materiais da práctica política histórica dos movementos comunistas “occidentais”.

Tamén buscamos impulsar o achegamento a outros destacamentos, organizacións e colectivos que desexen traballar connosco pola reconstitución do Partido. Queremos evitar perder o tempo con falsos procesos de “unidade”, pero non tememos o debate e a confrontación. É seguro que algunhas das nosas teses necesitarán ser revisadas e modificadas, e consideramos imposible chegar aos nosos obxectivos sen pasar por ese proceso. Por iso potenciaremos o contacto directo con outras organizacións, a creación de espazos de coordinación comunista, o debate e o estudo colectivo e individual. Todo iso conectado dunha maneira permanente á nosa realidade en toda a súa concreción, tanto a nivel internacional como ao nivel do Estado español.

A Revolución e o Movemento Popular, dúas cuestións estratéxicas de primeira orde

A tarefa inmediata da vangarda consciente do movemento obreiro internacional, é dicir, dos partidos, grupos e tendencias comunistas, consiste en saber levar ás amplas masas (hoxe aínda, na súa meirande parte, anestesiadas, apáticas, rutineiras, inertes, adormentadas) a esta nova posición súa, ou, mellor devandito, en saber dirixir non só o propio partido, senón tamén a estas masas, na marcha encamiñada a ocupar esa nova posición.

A doenza infantil do esquerdismo no comunismo
V. I. LENIN

A Revolución Socialista

Iniciativa Comunista considera imperativa a construción dun movemento popular de clase, afastado de obxectivos electoralistas, que centre a súa loita na vontade de derrocamento revolucionario do sistema capitalista e a consecución dunha nova sociedade socialista. Desde a caracterización de clase de Estado burgués cunha herdanza fascista, IC asume que a promoción de etapas intermedias entre a revolución e a toma do poder polos traballadores e as traballadoras sería caer nunha táctica reformista que pouco axudaría aos intereses da clase traballadora. A única alternativa ao sistema capitalista é a organización do movemento obreiro e popular ao redor dun programa revolucionario para a toma do poder político e económico por parte da clase obreira e o seu Partido Comunista.

Este movemento debe estar integrado polo movemento obreiro, xuvenil, feminista, antifascista, antimperialista, e de clase en xeral, de todas as explotadas e os explotados, que coincida nas súas loitas por unha saída revolucionaria ao poder burgués e a construción do socialismo.

Máis aló dun mero agregado de siglas, débese construír un sólido bloque no que prime unha unidade de acción e uns principios básicos de unidade de clase. Os e as comunistas deben ter un papel primordial na organización e estruturación do mesmo, aumentando o nivel das posturas tanto de discurso como de loita. Deben entrar no movemento espontáneo de masas, reformista por natureza, e dotarlle dun carácter de clase e combatividade que centre a súa loita pola ruptura revolucionaria, non quedándose nas posturas curtopracistas e de carácter inmediato.

Por tanto a loita pola revolución é a loita pola III República e viceversa, non se trata dun paso previo para a revolución socialista. O Estado español, a pesar das súas carencias democráticas e manter características do Estado fascista, é un Estado burgués desenvolvido, un Estado imperialista de segunda orde que serve aos intereses do imperialismo mundial. Por tanto a contradición primordial é entre burguesía e proletariado, e calquera intento de reforma do

réxime non sería máis que unha químera burguesa para distraer e desorientar ao movemento revolucionario.

Será entón preciso e imprescindible para iso, e tendo en conta a limitación das nosas forzas, a priorización de tres sectores ou áreas de loita de extrema e inmediata importancia. Co obxectivo de reconstituír o Partido e ese bloque popular revolucionario, teremos que desenvolver o movemento obreiro como base da organización comunista e contradición principal na loita de clases. Priorizar a loita da mocidade pola súa condición de novos/as explotados/as, tanto estudantes como traballadoras e traballadores no desenvolvemento de organizacións xuvenís, estudantís e de barrio, para a consecución dun movemento xuvenil combativo. E en terceiro lugar potenciar a loita pola liberación das mulleres en todos os seus aspectos, co obxectivo de crear un movemento feminista de clase para a destrución do sistema capitalista como condición necesaria da destrución do sistema patriarcal.

Movemento Obreiro

Separaremos por tanto dous planos. En primeiro lugar, o desenvolvemento do sindicalismo de clase entendido este como unha táctica defensiva e de unidade dos traballadores e traballadoras fronte aos ataques económicos máis inmediatos da burguesía e os seus monicreques. Debemos apostar polas forzas que busquen unha verdadeira unidade obreira que supere as siglas e as perspectivas individualistas que se centran en obxectivos parciais e non na causa común. Esta unidade enténdese como o reto de unificar posturas e accións das distintas forzas obreiras ante os ataques dun mesmo Estado burgués e a súa legalidade. Ilustrárase nunha axenda común de mobilizacións, folgas e accións que sexan capaces de quitarlle o protagonismo ao sindicalismo vendido e se encamiñe cara a mobilización dos/as traballadores/as.

Por tanto, as e os comunistas temos que exercer tamén a nosa influencia directamente sobre as/os traballadores, axudando á consecución das súas loitas económicas de forma directa e sempre elevando o discurso. Temos que saber chegar aos obreiros e obreiras, en maior medida se están en situación de conflito ou loita por dereitos ou postos de traballo. Hai que apoiar todas e cada unha das loitas que xurdan dos propios traballadores e traballadoras. É neses momentos de pugna cando as posicións das e dos comunistas deben coincidir coa parte máis avanzada da clase traballadora, sen tentar fagocitar a loita senón ter capacidade de influír na súa dirección.

Mocidade

A mocidade representa unha parte importante do novo exército industrial de reserva en canto á creación de novos/as traballadores/as. Parten dunha formación precaria que non lles asegura unhas condicións de vida dignas, e prepáralles para vender a súa forza de traballo ao mellor ofertante. Cada vez son peores as condicións de traballo e de vida, que obrigan a miles de mozos/as a emigrar a outros países en busca dun futuro minimamente digno. Imos atopar cunha masa de mozas/os en condicións laborais precarias ou sen traballo que van buscar unha saída a esa situación. Esta será na maioría dos casos espontánea, sen organización nin estruturación desa rabia e indignación. Temos por tanto que priorizar a organización da mocidade, para poder canalizar a esa masa de novas proletarias e proletarios cara á revolución e saber encadrarlles na organización ou nas súas fronteiras de masas.

Por tanto tres son os espazos onde centrarse:

Os centros de estudo (universidade, institutos e centros de formación profesional). Son os lugares onde a mocidade adoita ter un primeiro contacto coa militancia comunista, pois a pesar de ser espazos onde a superestrutura difunde a ideoloxía dominante seguen sendo tamén lugares de aprendizaxe e socialización crítica, nos que se atopa unha boa parte do estudantado obreiro e rebelde.

Os barrios e as organizacións xuvenís locais están a lle dar un impulso á loita obreira xuvenil. Con certa capacidade de mobilización, canalizan a vontade de distintas sensibilidades políticas no ámbito local, co que debemos ser capaces de participar e desenvolver nestes colectivos, así como crear novos se é conveniente. Algunhas ideas para desenvolver serían: defensa da dignidade dos barrios obreiros, polas infraestruturas, contra a degradación social, contra o tráfico de drogas, contra o desemprego, contra a carestía da vida (transportes, etc.), pola defensa ou demanda de centros culturais, de saúde, educativos, deportivos, sociais ou espazos autoxestionados, contra a privatización de servizos municipais, degradación de transporte público.

Finalmente a loita antifascista, aínda que non estritamente xuvenil, abarca á maioría de colectivos e organizacións de mozas/os. É para moitos e moitas deles/as a primeira vía de toma de contacto coa militancia e a loita de clases, radicalizada no seu extremo.

A organización ten que saber dotarse de estruturas que saiban canalizar a esa mocidade traballadora dentro do movemento obreiro.

Antipatriarcado

A loita pola liberación das mulleres e contra o patriarcado tórnase unha necesidade esencial na construción da organización comunista e pola emancipación da humanidade.

A traballadora, como forza de traballo dobremente explotada pola súa condición económica e sexual, é un dos colectivos máis atacados polas institucións do réxime burgués. A crise remarcou como o capital se ceba en maior medida coas mulleres, á vez que o goberno monicreque da burguesía e da Igrexa desposúea de dereitos tan básicos e elementais como o do aborto libre. Por tanto a loita debe centrarse en tres aspectos: o laboral, no combate contra a desigualdade no traballo e pola liberación tamén no aspecto económico, coordinándose en maior ou menor medida co movemento obreiro. En segundo lugar na loita polos dereitos das mulleres, diminuídos progresivamente, nos que existe unha gran masa de mulleres críticas sen unha dirección. En terceiro lugar, como marco global, a loita contra o patriarcado en xeral, entendendo como única vía posible para a súa destrución a construción do socialismo e a posterior sociedade comunista.

Outros obxectivos estratéxicos: antimperialismo

O antimperialismo e a solidariedade internacional de clase son un deber dunha organización comunista. Esta debe de estar plenamente informada dos acontecementos de loita de clase internacional sobre todo nos países que poidan ter máis influencia nas propias contradicións do seu Estado. A solidariedade internacional sempre ten que estar enfocada ao avance global das forzas populares, a pesar de que poida supoñer a primeira ollada un paso atrás.

Con todo non hai que caer no tacticismo e ir a remolque dos acontecementos internacionais, deixándose levar polas dinámicas da solidariedade e apartando o traballo propio de reconstrución no propio territorio do movemento popular e do Partido. Por tanto buscarase, na reorganización do MCI e do movemento antimperialista, un plan de traballo concreto que evitará caer neste tacticismo, e avanzar sobre unha liña planificada. Que este sirva tanto para o coñecemento do conflito de clase a nivel internacional como para alimentar o propio desenvolvemento do movemento comunista no Estado español, co exemplo da loita dos/as traballadores/as noutros países.

Para a coordinación internacional priorizaranse as relacións con organizacións doutros países que favorezan unha alianza contra o inimigo imperialista máis inmediato, no noso caso a Unión Europea, xa que formamos parte do mesmo bloque político-económico de dominación mundial e somos partícipes das mesmas contradicións. A batalla contra a UE vólvese principal na nosa loita contra as agresións imperialistas, e é debilitando o elo máis débil deste bloque como podemos botalo abaixo. Non por iso menosprezamos as loitas dos países máis aló da nosa contorna; apoiaremos sempre as loitas de liberación nacional e social con base no internacionalismo proletario que favorezan aos pobos e á clase obreira internacional.

Informe político de conxuntura

A esencia mesma, a alma viva do marxismo: a análise concreta da situación concreta

Comunismo
V. I. LENIN

Introdución

Para analizar a conxuntura do Estado español debemos previamente caracterizar a conxuntura internacional baseada nun importante desenvolvemento do imperialismo, cunha gran concentración de capital en monopolios nas últimas décadas. A modo de exemplo: en 1996, 300 grandes monopolios controlaban a economía Norteamericana e 150 facían o propio respecto á economía do Reino Unido. 358 multimillonarios dispoñían en 1996 dos ingresos equivalentes aos dos 2.300 millóns de persoas máis pobres do planeta (datos da OIT).

O sistema capitalista sofre constantes crise froito dos ciclos económicos. En momentos de recesión o capital e as forzas produtivas vólvense a reasignar buscando a maior rendibilidade posible. A teoría marxista analizou a fin do sistema capitalista, pero as crises periódicas foron ata agora superadas dando como resultado unha maior concentración do poder económico e, polo tanto, político.

Existe un período de dificultades para a hexemonía imperialista dos Estados Unidos, debido a causas económicas pero tamén políticas. No plano económico habemos de destacar a caída na taxa de ganancia da economía norteamericana (e as principais potencias capitalistas), unha crise de superproducción e sobreacumulación primeira enmascarada baixo a chamada crise das “punto.com” no ano 2000, e que supón o comezo dunha recesión a nivel norteamericano e mundial. Esta prolóngase baixo o epígrafe de “crise de hipotecas lixo”, e lévanos á actual situación internacional, na cal se produce unha profunda crise que está a afectar sobre todo ás economías centrais do imperialismo.

Como novidade, esta última crise nace da ineficiencia do sistema financeiro, xa que na súa necesidade de aumentar beneficio e o seu exceso de liquidez provocou o préstamo en cantidades inxentes sen garantías para logo titularizar eses créditos e vendelos. Esta estrutura sostívose baixo o axioma de que se se comezaban a poñer en dúbida os prezos inmobiliarios todas esas titulacións deixarían de valer o que se supoñía. A día de hoxe os bancos non prestan e necesitan liquidez, debido a que os seus activos non valen o que supuxeran. Tamén se suma no momento actual a crise enerxética, froito da especulación: hoxe o 75.

O crecemento dos países da OCDE apoiouse nas últimas décadas nun forte endebedamento por unha banda e na explotación a través da deslocalización da produción dos traballadores e traballadoras do terceiro mundo pola outra. Isto último mantivo nunhas cifras baixas a inflación, grazas ás importacións a baixo custo. Todo isto sen deixar de mencionar as clásicas ofensivas neoliberais de desregulación de mercados laborais, ou fortes procesos investidores nas privatizacións de servizos e empresas públicas que medraron tras a segunda guerra mundial.

Como resposta á crise, o capital internacional aborda unha estratexia de recorte de dereitos e liberdades fundamentais, utilizando como desculpa a doutrina antiterrorista acuñada a raíz do 11 de setembro de 2001. Paralelamente, avanza no recorte de dereitos e servizos sociais dos sectores traballadores como mecanismo para tentar revertir a tendencia decrecente da taxa de ganancia antes descrita. No terreo político e militar desencadea a chamada “II Guerra do Golfo” contra Iraq, como un intento de reforzar o control da fonte fundamental de enerxía, o petróleo.

A pesar diso, a debilidade relativa do centro mundial do imperialismo, os Estados Unidos, é patente, ao cal contribúen varios factores; a dura competencia das economías emerxentes, China e India fundamentalmente, que supoñen unha dura competencia comercial; así como a reconstrución da economía rusa como novo competidor no mercado, con control directo de fontes de enerxía (petróleo, gas, etc.); A derrota en forma de retirada norteamericana de Iraq, e o empantanamento da situación en Siria e Afganistán, salvando as importantes diferenzas entre estas dúas realidades, unido ao afloramento de proxectos políticos independentes nalgúns países de América Latina, e como consecuencia de todos estes factores a debilidade do dólar como moeda refuxio configuran unha situación de inestabilidade xeneralizada política, económica e financeira.

Como consecuencia dos factores anteriormente descritos e o fin do chamado “estado do benestar” prodúcese unha precarización e proletarización crecente da maioría da poboación do planeta, que perde cada vez máis o control sequera teórico de influír nas súas condicións de vida e de traballo. Nos Estados chamados “desenvoltos”, o desmantelamento dos servizos sociais que era produto da existencia do chamado “estado do benestar” (Keynesianismo) é un feito incuestionable, producíndose unha dinámica de crecente explotación na produción e no consumo. Nos chamados “países en vías de desenvolvemento”, a pauperización da economía xera un fenómeno de emigración masiva cara ao centro mundial do imperialismo, xerando un aumento exponencial do chamado “exército de reserva” que xera tensións racistas nos Estados de acollida.

Consecuencia do descenso na taxa de ganancia, produciuse unha sobreabundancia de capital non utilizable na produción, prodúcese un incremento exponencial da especulación, como mecanismo para buscar ganancias rápidas, que profundan na crise do sistema.

Debemos apuntar igualmente que esta dinámica de contracción do mercado, unido á crise do mercado dos hidrocarburos, xera unha crecente destrución da natureza e o medio ambiente. A este respecto, o auxe dos chamados biocombustibles supón, a medio prazo, non só unha importante degradación ambiental, senón tamén unha fame negra aguda derivada da diminución drástica das terras dedicadas á produción de alimentos.

Finalmente, debemos sinalar que nos últimos anos estamos a asistir a un proceso de reactivación da loita popular, en varios lugares do mundo levántanse movementos que, coas súas importantes diferenzas, cuestionan o modelo capitalista e se enfrontan ao imperialismo. En América Latina debemos destacar, xunto á xa histórica resistencia de Cuba, o proceso Bolivariano de Venezuela e a loita do pobo Colombiano, en Asia o movemento Naxalita da India e a loita dos pobos Turco e Kurdo, fenómenos que apuntan, con todas as cautelas, á apertura dun novo ciclo na loita obreira e popular.

A Unión Europea

O proxecto de Unión Europea arrinca historicamente como un plan das burguesías de países de Europa de reconstruír unha economía competitiva fronte ao fin da Segunda Guerra Mundial e, paralelamente no tempo, de constituír o chamado Estado do Benestar como mecanismo fronte á URSS e países socialistas europeos que crearan o CAME (Consello de Axuda Mutua Económica) en 1949, aos que correspondía o 33% da produción mundial.

A partir de 1985, coa aprobación da Acta Única Europea, que establece a libre circulación de capitais, mercadorías e persoas nas fronteiras intracomunitarias, e o Tratado de Maastricht (1991), que fixan os criterios de converxencia para a moeda única, o actual Euro, e unha política exterior e de seguridade común, sentan as bases da actual estrutura da UE, onde a política económica e monetaria é marcada por órganos comunitarios (Banco Central Europeo, etc.), o que vén significar a perda de control polos Estados membros dunha parte substancial de soberanía económica, consagrando paulatinamente o principio neoliberal de libre mercado (fin das barreiras arancelarias intracomunitarias, privatizacións, deslocalización, etc.).

A pesar da resistencia dos pobos fronte a dita perda de soberanía económica que ten unha correlativa afectación social, e que se traduce no rexeitamento de Francia e Holanda ao tratado chamado “Constitución Europea”, e o posterior referendo desaprobatorio dunha nova versión daquela, o chamado “tratado de Lisboa”, por parte de Irlanda, o que xerou unha situación de crise institucional, o proxecto de Unión Europea foi profundando nos aspectos máis negativos para as poboacións traballadoras dos principios liberais da Unión. Como exemplo diso citar a Directiva Bolkenstein ou, máis recentemente, a Directiva das 65 horas mensuais ou a chamada “Directiva da vergoña”, que endurece as condicións de estancia e permanencia da poboación extracomunitaria.

Paralelamente, e en aras do principio do libre mercado, o desmantelamento do Estado do Benestar nos países centrais da Unión Europea, coa súa secuela de deslocalizacións, privatización e recorte dos servizos públicos e do desemprego, precarización do mercado laboral, etc., xeraron respostas desiguais en distintos Estados, destacando pola súa importancia e combatividade as de Grecia e Portugal, que poñen de manifesto a pauperización crecente das condicións de vida das persoas traballadoras que viven en Europa, baixo o paraugas institucional do concepto de liberdade que se asocia sen matices ao libre mercado.

Habemos de sinalar que ante a aguda crise e a resposta popular á mesma, está a producirse un auxe e desenvolvemento de opcións fascistas como mecanismo máis ou menos disimulado de canalización do descontento popular cara a opcións favorables aos intereses do capital. Exemplos deste fenómeno atopamos en Grecia, Bulgaria, Hungría e no anunciado incremento do apoio da devandita opción en Francia.

Neste modelo de desenvolvemento, subordinado no político e no militar á hexemonía dos Estados Unidos, debemos manifestar o papel imperialista da Unión Europea, exercendo a través das súas multinacionais para o espolio dos recursos dos países do chamado terceiro mundo e pola participación política e militar nas aventuras imperialistas. Nuns casos estas accións están dirixidas por e a favor dos intereses norteamericanos (Iugoslavia, Afganistán, Iraq, Líbano, Haití, Libia, Siria, etc.), e noutros directamente por potencias imperialistas europeas en defensa dos seus propios intereses neocoloniais, como é do caso das actuacións de Francia no continente Africano (Mali, Costa do Marfil). Cabe tamén mencionar os recentes apoios militares e económicos ao goberno golpista de Ucraína.

Estado español

A configuración actual do Estado español é en gran medida herdeira da súa recente historia. O Golpe de estado de 1936 dado por un sector maioritario do Exército, co apoio decisivo da alta burguesía, capital financeiro e terratenentes, e o sector oficial da Igrexa católica, co apoio do nazi-fascismo europeo, deu lugar, tras unha heroica resistencia da clase traballadora e o pobo, a unha ditadura fascista dirixida polo xeneral Franco, cuxo mantemento contou coa complicidade dos chamados “Estados democráticos occidentais” e o pouco disimulado apoio dos Estados Unidos, que viron no réxime de Franco un apoio fronte aos países do bloque do Leste na chamada guerra fría.

A resistencia crecente da clase traballadora e outros sectores populares contra o fascismo, que se desenvolve durante toda a ditadura, e que adquire unha importancia cuantitativa e cualitativamente moi relevante a finais dos anos 60 e nos anos 70 do século pasado, unidos ao interese de determinados sectores da burguesía por desenvolver un proceso de modernización da estrutura produtiva e homologación con outros países de Europa occidental son os dous factores que propician a chamada “transición”.

A loita entre a ruptura e a reforma péchase a favor desta última a través da colaboración entre os sectores do Franquismo e aqueles que, formalmente adscritos á oposición, traizoan as aspiracións de amplos sectores da poboación e establecen unha serie de acordos para apontoar o dominio burgués centralista sobre o Estado español. A nivel social, os soados “Pactos da Moncloa”, que fixan a aceptación da Monarquía nomeada e herdeira do réxime fascista, o mantemento intacto do aparello represivo (policial e xudicial), do Franquismo, o desmantelamento do movemento obreiro, a negación do dereito de autodeterminación das nacionalidades, o mantemento das bases norteamericanas no noso chan, a adscrición á hexemonía política e militar dos Estados Unidos, coa posterior incorporación á OTAN, son os elementos que configuran a derrota xeral do movemento popular xurdido na resistencia contra o fascismo, coa excepción de Euskal Herria.

Configurouse pois un réxime político formalmente democrático, que vén consolidar a vitoria militar de 1939, que con elementos formalmente democrático burgueses coexisten características represivas e ditatoriais, amparadas nas leis de punto final do 77 e 2007, cara os criminais do Franquismo, que campan ás súas anchas nas rúas e nas institucións, cun elenco de normas represivas para apontoar o sistema (defensa da figura da monarquía, papel das forzas armadas como garante da unidade do Estado, tortura xeneralizada ao amparo de leis de excepción, tribunais especiais como a Audiencia Nacional, etc.), que lonxe de diluírse consolidanse co tempo.

A iso habemos de engadir o trato de favor que goza, por medio de prebendas e subvencións a Igrexa Católica, que tan determinante papel xogou no golpe de Estado de 1936-39. A día de hoxe, as loitadoras e os loitadores pola liberdade que combateron ao fascismo seguen sen ser recoñecidos como o que son, ditándose unha vergoñenta lei de memoria histórica que non condena nin aos criminais fascistas nin repara cabalmente as súas accións, limitándose no mellor dos casos a un tímido recoñecemento “moral” do papel da resistencia, sen anular os xuízos e condenas ditadas polos tribunais fascistas, nin tan sequera eliminar os nomes dos criminais golpistas das nosas rúas e prazas. Tras 36 anos de suposta democracia, os dereitos das mulleres seguen sendo pisados, estando en trámite de aprobación un proxecto de lei do aborto que restrinxe aínda máis o dereito destas a dispoñer libremente do seu propio corpo.

Os dereitos dos traballadores e traballadoras foron cernados sistematicamente, reducíndose reforma tras reforma o dereito a un posto de traballo estable e de calidade, institucionalizando o

despedimento libre, o recorte do desemprego e as pensións, un desemprego do 26%, a precariedade laboral xeneralizada (á cabeza de Europa occidental con máis do 30% do total do emprego) e a sinistralidade laboral que alcanza dimensións de praga, con centos de mortos cada ano, ante a pasividade das institucións e os sindicatos maioritarios. Tales fenómenos son sufridos especialmente pola poboación traballadora nova, inmigrante e muller. Deste xeito, practicamente toda a poboación converteuse en “exército de reserva”, alternando períodos de emprego, de subemprego e de paro.

A situación actual de crise económica agrávase especialmente no Estado español, debido a que o impacto da mesma vai ser maior debido ao peso que a economía especulativa e a construción ten no noso tecido económico, estando constrinxido o Estado pola súa subordinación aos mecanismos de decisión da Unión Europea (Banco central Europeo, etc.), polo que se revela como utópica calquera saída que garanta o mantemento das condicións de vida da poboación traballadora. Podemos afirmar que os sucesivos gobernos se inclinaron por manter a política neoliberal que a caracteriza, facendo cargar sobre as costas das clases populares o custo da crise, facendo diminuír os salarios reais dos/as traballadores/as para aumentar a taxa de ganancia dos capitalistas.

A poboación inmigrante sofre especialmente a explotación como traballadores/as precarios/as, e o racismo como un mecanismo para enmascarar as deficiencias estruturais do propio sistema, soportando unha subliminar propaganda institucional que lles equipara á delincuencia. Ditas poboacións teñen máis deberes e menos dereitos que o resto da poboación, crebando os principios formais de igualdade que consagrou a Ilustración.

Asistimos a unha paulatina pauperización e posterior desmantelamento dos servizos públicos (sanidade, educación, etc.), co fin de expandir o mercado a estes e aplicar as doutrinas neoliberais imperantes no mundo capitalista, desmantelando conquistas arrincadas pola clase traballadora hai case un século.

O Estado español segue sendo un cárcere de pobos, negando o dereito á autodeterminación das nacionalidades, e reprimindo brutalmente todas as manifestacións en prol do devandito exercicio. A consecuencia da devandita situación, o modelo territorial é un factor recorrente de crise para o Estado. Neste sentido habemos de destacar a belixerancia coa cal o poder reacciona fronte a debates e procesos como o que se está dando na Catalunya.

O actual status das autonomías, imposto de maneira interesada tras a transición, forma parte desta estratexia de negación do dereito para decidir libremente dos pobos do Estado español. Iniciativa Comunista é consciente deste feito e asume como propio o dereito á autodeterminación de todos os pobos do Estado español, incluíndo o dereito á secesión.

O poder pisa sistematicamente os dereitos de reunión, manifestación e expresión, a través de leis represivas (Lei de Partidos), e de actuacións xudiciais (peche de medios de comunicación, encarceramento de manifestantes, procesamento de persoas que cuestionan a monarquía, etc.), revelando os estreitos límites que gozan os dereitos e liberdades formalmente instituídos.

No momento actual asistimos a unha ofensiva lexislativa contra os máis elementais dereitos do pobo, a través dos proxectos de novo código penal, que instaura a cadea perpetua, e de nova Lei de Seguridade Cidadá, chamada “Lei mordaza”. Ambos os proxectos destinan unha parte importante do seu articulado a reprimir as lexítimas protestas populares fronte ás agresións que vimos sufrindo.

A poboación é sistematicamente empurrada a un consumismo sen freo, fomentando o endebedamento (adquisición de vivendas en compra), e propagando que a felicidade consiste en comprar constantemente máis aló das necesidades, creando unha auténtica explotación no consumo que completa a explotación na produción, e xerando persoas hipotecadas durante toda

a súa vida.

A tolemia especulativa do sector inmobiliario creou un efecto de riqueza que se revelou como un espellismo ao que moitos/as se enfrontan e que serviu ao sistema financeiro. Este efecto consistiu na idea de que daba un pouco igual o que se debese ao banco, posto que aquel piso que estaba a nome dunha persoa e que debía ao banco, aumentaba ano tras ano o seu valor e aínda que debese 200.000 euros, o seu patrimonio desde o momento da compra valorábase un 15.

O Estado español participa en aventuras imperialistas, destinando e mantendo tropas ocupantes en Afganistán, Líbano, Haití, etc., como forzas auxiliares da potencia hexemónica, os Estados Unidos, mantendo bases norteamericanas e/ou da OTAN no noso chan, verdadeiras plataformas de agresión a outros pobos.

As multinacionais españolas (Repsol, Endesa, BBVA, BSCH, Sacyr, etc.) actúan como tales extraendo os recursos naturais e especulando en varios países do mundo e sobre todo en América Latina, co apoio pouco disimulado dos nosos gobernos, que defenden os seus intereses en contra da soberanía económica e política dos devanditos países.

En calquera caso, nos últimos anos aprécianse sinais dunha significativa reactivación de movementos sociais de resistencia. Exemplo diso coas mobilizacións obreiras de limpeza en Madrid, autobuses de Barcelona, minería, xornaleiros de Andalucía, e loitas populares como a do barrio do Gamonal, en Burgos. A repunta do antifascismo e as mobilizacións pola III República van máis aló de obxectivos reformistas, cuestionando o modelo vixente.

Debemos recoñecer, cos seus múltiples altibaixos, o mantemento da resistencia en Euskal Herria, que leva desde a transición resistindo a represión e a criminalización, mantendo o enfrontamento co Estado en todos os ámbitos sociais e políticos, reflectíndose nas loitas ecolóxicas, sindicais e veciñais.

Finalmente e dentro da modestia, recoñecer a importancia da consolidación de organizacións como a nosa, que emprenden desde o rexeitamento ao reformismo e ao oportunismo a tarefa de reconstruír o movemento revolucionario, mediante o desenvolvemento da loita, a organización e a conxunción dos movementos populares cara á revolución socialista como a única alternativa ao sistema capitalista.

A nosa posición fronte á Unión Europea

O Estado español e a UE

O Estado español incorporárase definitivamente á CEE en 1986, baixo o goberno do PSOE. Acorde á incorporación acometeríanse no Estado español unha serie de privatizacións e de reformas laborais acordes ás esixencias da oligarquía europea. Esta adhesión abriu á burguesía europea non só o mercado español, se non o establecemento de relacións comerciais e o acceso aos mercados latinoamericanos, cos que o Estado español mantén tradicionais acordos.

Entre 1984 e 1996 realizáronse máis de 70 privatizacións de empresas, entre as que se inclúen empresas como SEAT (1983), Endesa (1988) ou Repsol (1989). Pola súa banda o goberno realizaría cambios na lexislación laboral que facilitaba o despedimento de traballadores/as. A pesar da histórica folga xeral de 1988, continuaríase cos ditados da burguesía española e europea. Estas privatizacións continuarían durante os períodos

posteriores liquidando o tecido industrial público.

En 2001, coa implantación do euro no Estado español, asistimos a un aumento da inflación respecto á anterior moeda, a peseta. Un aumento de prezos que non tivo a súa repercusión nos soldo da clase traballadora.

Co comezo da crise estrutural e a posición do Estado español na periferia da UE fixo que descenda posicións dentro do sistema imperialista mundial e da UE someténdose ás decisións impostas pola burguesía franco-alemá.

A Unión Europea é unha arma do imperialismo. A Unión Europea é un instrumento interestatal do capitalismo. Xunto a outras institucións imperialistas como a OTAN, o FMI ou o BCE conforma un conglomerado de organismos ao servizo das clases dominantes. Varios son os feitos que nos permiten realizar esta apreciación:

A UE ataca aos intereses da clase obreira e os sectores populares. A unificación de mercados, a eliminación de aranceis, a creación dun banco unificado e a moeda única, serven aos intereses da burguesía e os seus monopolios. A aplicación destas medidas supuxo para a clase obreira o ter que sufrir a política de privatizacións, de reformas laborais e o aumento dos prezos que acompañou á instauración do euro. Desde a súa formación a UE tivo como obxecto a adopción de medidas co obxectivo de beneficiar á oligarquía económica. Desde o Tratado de Maastricht (1992), onde se especificaba a creación do Banco Central Europeo (BCE) e a instauración do euro. Pasando pola Estratexia de Lisboa, asinada no 2000, que promove a restrición de dereitos laborais dos/as traballadores/as e pensionistas para chegar a “a redución do custo de traballo”. Tamén a Directiva Bolkenstein (2004), pola cal se encobre prácticas de deslocalización dentro da UE, aproveitando o desenvolvemento desigual capitalista, de forma que ás empresas se lles aplicase a lexislación do país de orixe e non do país onde desenvolvan a súa actividade. Por outra banda, é significativa a Directiva das 65 horas (2008), directiva que permitía o aumento da xornada laboral de 48 a 65 horas semanais, supoñendo un aumento brutal da plusvalía absoluta.

A futura Estratexia de Europa 2020 continúa con esta liña. Esta estratexia pretende a superación da crise estrutural mediante a aplicación de reformas que encobren a pretensión de aumentar aínda máis o grao de explotación da clase traballadora.

En materia educativa, a UE xogou un papel moi importante no proceso de elitización e transformación da Universidade en detrimento de a clase traballadora. O Espazo Europeo de Educación Superior (EEES), que se iniciou co denominado Plan Boloña e que continuou cunha serie de medidas, como a futura “Universidade 2015”, que pretenden adecuar a educación aos intereses da clase dominante.

A UE tamén xogou un papel destacado na represión da clase traballadora inmigrante, a chamada “directiva da vergoña” que endurece a condición de estancia e permanencia da poboación extracomunitaria ou a externalización dos controis migratorios cara a países onde hai unha maior represión (como Marrocos ou Alxeria).

En conclusión, a UE ten como función fundamental o impulso dos monopolios europeos a base de aumentar a explotación cara á clase obreira e os sectores populares.

A UE ataca á soberanía dos pobos. Desde a formación da Comunidade Económica Europea e especialmente coa instauración da moeda única, o euro, a soberanía dos pobos viuse notablemente mermada. As decisións económicas e políticas tómanse directamente en Bruxelas e no BCE, centro de decisións da burguesía europea e máis particularmente da burguesía franco-alemá. Actualmente, as políticas económicas e agrarias tómanse a

nivel europeo baixo a denominación de “políticas comunitarias”. Políticas comunitarias que fixeron perecer sectores industriais e agrícolas enteiros, por exemplo a decisión sobre o peche da minería “non competitiva” para 2018, que condenou e condenará a miles de traballadores europeos ao paro, especialmente no Estado español. A eliminación de aranceis e o establecemento dun mercado común onde existen países con diferentes graos de desenvolvemento, conduce inevitablemente a unha maior división do traballo entre os Estados membros da UE. A pesar da política de subvencións da UE, como as establecidas na Política Agraria Común (PAC) para a agricultura, co obxectivo de paliar estes desequilibrios a realidade é que sectores enteiros dun país non poidan competir cos doutros países con custos moitos máis baixos. Producíndose unha perda da soberanía económica.

A instauración do euro fixo que moitas das atribucións propias dos Bancos Nacionais pasen a ser dereitos exclusivos do Banco Central Europeo. O que se traduce en que os Estados perden competencias respecto ao control da súa moeda. E non só iso, se non que baixo a prerrogativa de manter baixo control a inflación do euro, o BCE impón medidas aos diferentes Estados.

Durante a crise estrutural do capitalismo, púidose observar unha maior inxerencia da UE e outras institucións aliadas (BCE ou FMI) nos asuntos internos dos diferentes Estados. Chegando á imposición de medidas económicas e mesmo de gobernos, como foron os casos de Italia e Grecia.

A UE é unha institución imperialista e militarista. A Unión Europea está profundamente aliñada coa OTAN, manténdose firme na liña de actuación dun mercado carácter imperialista e neocolonial na defensa dos intereses da burguesía europea. Baixo a Política Común de Seguridade e de Defensa (PCSD) establécense as políticas, institucións e mecanismos interestatais, militares e policiais, do imperialismo europeo. Desde a inmediata posguerra da II Guerra Mundial o “proxecto europeo” tivo unha clara vertente militar. Paralelamente á CECA estableceu a Comunidade Europea de Defensa (1952), organismo que xogou un papel moi importante no rearmamento e militarización da RFA, violando o establecido nos Acordos de Potsdam. Xunto ao Tratado de Maastricht en 1992, abríronse as primeiras cooperación militares europeas, xogando un papel moi importante na intervención militar nas Guerras de Iugoslavia. É durante estas guerras cando se empezan a crear os primeiros corpos militares comúns, o Eurofor e o Eurocorpo.

A guerra de Afganistán (2001) e posteriormente a Guerra de Iraq (2003), conflitos con intervención militar de Estados europeos, contribuíron ao establecemento da Estratexia Europea de Seguridade (2003), que establecían as liñas mestras de intervención internacional e interna co obxectivo de salvagardar os intereses da oligarquía europea.

Co inicio da crise estrutural, as agresións e intervencións da UE foron en aumento. O envío de buques ás costas de Somalia, onde existen amplos intereses da frota pesqueira europea ou as intervencións militares en Libia (2011), República Centroafricana (2012) e Malí (2013). E máis recentemente, as condenas e involucración en Siria e Ucraína, demostran o carácter voraz e agresivo da UE que opta pola intervención velada ou abertamente militar para abrir novos mercados e obter uns maiores beneficios.

A UE non conforma un bloque imperialista homoxéneo. Dentro da Unión Europea existen diferentes potencias capitalistas que ocupan unha posición desigual dentro dos elos da cadea imperialista. Existen no seo de Europa contradicións intercapitalistas que en determinados momentos se agudizan e noutros se atenúan. As principais potencias imperialistas que se atopan na UE son Alemaña, Francia e o Reino Unido, aínda que este último ao non aceptar o euro está máis desligado das estruturas da UE. A desigualdade e

as contradicións no seo da UE son inevitables. A capacidade de produción, a existencia de materias primas, os salarios ou o nivel de importacións e exportacións son diferentes en cada Estado. Estas diferenzas maniféstanse no seu déficit económico, a súa débeda pública e na súa capacidade financeira, que se encruan aínda máis no marco da crise estrutural do capitalismo, aumentando a desigualdade entre os Estados e por tanto agudizando as contradicións entre as potencias centrais e os países periféricos da UE. A pesar diso, a burguesía é hostil cara á clase obreira, independentemente da posición xeográfica e da posición que ocupe o Estado no sistema imperialista.

Por iso é imposible establecer unhas políticas financeiras comúns que beneficien a todos os Estados por igual. As diferentes medidas económicas beneficiaron e benefician aos monopolios alemáns, franceses e británicos. O Estado español está nunha posición periférica, xunto a países como Italia, Grecia ou Portugal, fronte ás potencias centrais da UE. Sufrindo as imposicións da burguesía franco-alemá.

Moitas destas diferenzas plásmanse en choques ou pugnas en diversas materias. Por exemplo, durante a Invasión de Iraq de 2003, diversos países optaron por non participar na devandita campaña, como Francia ou Alemaña. Non se debe a un carácter máis pacifista ou progresista destes países, se non aos intereses da súa burguesía e a súa relación cos EEUU nesta materia.

Saír da UE e do Euro

En definitiva, a Unión Europea constitúe un organismo intrinsecamente capitalista. Calquera idea de reformala ou de constituír unha “Europa dos pobos” choca frontalmente coa realidade da súa construción, a súa constitución e a súa función. As contradicións fundamentais do capitalismo son contrarias á construción dunha Europa harmónica onde exista unha igualdade entre os pobos. Estas ideas reformistas abandeiradas polo Partido da Esquerda Europea (PEE) lonxe de atacar á UE reforzan as súas posicións alentando a quimera dunha UE de “novo tipo”. Establece a coartada que a burguesía europea necesita para continuar coa súa expansión e a súa explotación sobre a clase obreira.

No proceso europeo a socialdemocracia xogou un papel moi importante na xustificación da UE, achacando os males do seu deriva á xestión “neoliberal”. É certo que o capital, segundo o momento histórico e as circunstancias, realizou ofensivas, ou polo contrario, realizaron concesións. Pero perder de vista o carácter puramente reaccionario da UE como instrumento dos monopolios europeos é caer nun idealismo respecto á súa función.

O Parlamento Europeo constitúe unha máscara do poder burgués e do imperialismo, principalmente o alemán e o francés. É imposible realizar no parlamento europeo calquera reforma como instrumento para descompoñer o poder burgués, nin como instrumento para vigorizar a revolución. Nas últimas eleccións ao parlamento europeo (2009) houbo a nivel europeo unha abstención do 57%. No caso concreto do Estado español esta foi do 55,10%, isto mostra o grao de desconexión das masas populares ante o parlamento europeo. A isto hai que engadir os rechamantes datos do Leste de Europa onde existen países que contan con taxas de abstención que superan o 70 e ata o 80%. Un parlamento opaco cunhas funcións descoñecidas para a maioría da poboación e que apenas ten repercusión.

O Parlamento Europeo nin sequera é un órgano con tales funcións políticas, o poder político da UE exerceuse desde institucións non democráticas detentadas polos líderes dos monopolios transnacionais do continente. O Parlamento Europeo non é máis que unha sala de citas onde se lles oferta aos grandes monopolistas a posibilidade de entrar en

contacto coa burguesía nacional de cada país membro

Tendo en conta estas afirmacións desde Iniciativa Comunista apostamos por:

- A saída inmediata da Unión Europea e do euro, así como das institucións e organismos aliados (BCE, FMI e a OTAN).
- O aumento da concienciación da clase obreira e os sectores populares respecto a a ao carácter reaccionario, capitalista e imperialista da Unión Europea.
- Destapar e caracterizar aos elementos oportunistas e reformistas que reforzan o proxecto europeo mediante a quimera da súa reforma. Unha reforma que non só é inviable, ao ser o Estado español un Estado imperialista de segunda orde e en pleno período de crise estrutural, senón que, ademais, pretende ser conseguida á conta da maior e mellor explotación da clase obreira dos países e Estados oprimidos polo imperialismo. É dicir, da maior e mellor explotación da maioría da clase obreira a nivel mundial e o mellor espolio dos seus recursos.

A nosa posición fronte ao Estado español

O Estado español, un Estado imperialista

A xénese da actual estrutura e superestrutura do Estado español atopámola en pleno Franquismo, durante os anos 60, no chamado “desarrollismo” e a ambición de poñer ao Estado español no bloque imperialista da Unión Europea. Durante estes anos potenciábase en gran medida a creación da actual burguesía española e a acumulación de capital. Por unha banda temos as grandes industrias apoiadas desde o Instituto Nacional de Industria e pola outra as grandes construtoras enriquecidas coa man de obra escrava republicana e a gran banca que se van unificando. É dicir, os capitalistas e as grandes firmas xorden do fascismo e están dirixidas por fascistas.

Durante os anos 70 comeza a farsa da transición, necesaria para entrar na comunicade económica europea. A pesar da complicidade do eurocomunismo entendemos que o movemento obreiro e popular expón unha destacada batalla e se viven momentos pre-revolucionarios.

A constitución do 78 supón unha reforma interna do réxime que deixa intacta a base legal do golpe militar de 1936, así como toda a maquinaria represiva, institucións, expropiacións e acumulación de capital xerados polo fascismo e abre unha etapa de loita revolucionaria que non se pecha ata ben entrados os 80 onde entendemos que o movemento obreiro sofre unha derrota no conxunto do Estado salvo no caso de Euskal Herria, onde o movemento nacional de liberación vasco segue sen aceptar a lóxica do réxime. A partir deste momento entendemos que a principal forma de dominación pasa a ser a asunción pola gran maioría das clases populares da ideoloxía dominante alá onde se desactivou as loitas e fascismo onde quedan activados focos de resistencia popular.

Á derrota da transición séguelle o proceso privatizador das grandes empresas da industria nacional a mans do capital financeiro, que comeza unha espiral de absorcións e fusións que continua ata os nosos días. A espiral belicista do imperialismo para conquistar novos mercados chega ao seu cénit coa participación española na guerra de Iraq, espertando os rescoldos antibelicistas do movemento anti-OTAN e creando un novo ciclo de loita popular e recuperación do movemento comunista que continua ata os nosos días.

É por iso que afirmamos que a estrutura do Estado ten a súa base no fascismo, como da mesma forma afirmamos que o imperialismo é a maquinaria represiva para a clase obreira e os pobos oprimidos máis terrible que coñecese a historia da humanidade, e que só vístese de rostro democrático a conveniencia. Entendemos que o Estado expón catro contradicións fundamentais entre democracia e ditadura:

- Liberdade de elección representativa: monarquía e lei electoral.
- Liberdades públicas: liberdade de expresión, de reunión, de manifestación e de confesión relixiosa.
- Dereito de autodeterminación dos pobos.
- Liberdades colectivas: liberdade de asociación, liberdade de folga, liberdade de partidos etc.

Aínda que durante os anos 90 a clase obreira considera subxectivamente que o Estado é unha democracia, os recentes ataques ás liberdades democráticas máis elementais fan que esa percepción subxectiva vaia cambiando a pasos axigantados. Por tanto os sectores das capas populares que loitan polas devanditas liberdades democráticas deben ser aliados do movemento obreiro.

O Estado español, un cárcere de pobos

Unha das contradicións insalvables por parte do Estado é o carácter plurinacional do Estado español. Entendemos que a identidade da nación española non pode basearse no sometemento doutros pobos e nacións, que a principal base de convivencia entre pobos debe ser o libre dereito a decidir a súa relación entre os mesmos, é dicir, o dereito de autodeterminación.

É por iso que apoiamos o libre dereito a decidir das nacións que así o consideren. Ademais defendemos que non é casualidade que actualmente nas chamadas nacionalidades históricas –Galiza, País Vasco, Catalunya- exista un movemento popular de masas, de maior ou menor envergadura, que reclaman devandito dereito.

Acrise económica e a bancarrota da socialdemocracia

Tal e como explicamos o papel do revisionismo eurocomunista e da socialdemocracia clásica foi determinante para desactivar o movemento obreiro e popular antifascista e asimilalo no réxime. A base da ideoloxía socialdemócrata é que pode existir unha colaboración entre clases que sexa beneficiosa para ambas as partes. Este foi a primeira forma de revisionismo no seo do marxismo e dunha forma ou outra se repetiu ao longo da historia con tal ou cal careta.

A inxente masa de plusvalía apropiada polos grandes capitais españois no estranxeiro permitiu xerar unha ilusión de enriquecemento para o conxunto dos traballadores e traballadoras do Estado español. Unha ilusión temporal fundamentalmente desenvolva a través do crédito. A explosión da burbulla inmobiliaria deu o pistoletazo de saída da realidade para os e as traballadoras: o empobrecemento absoluto e perda de “dereitos conquistados”. Esta cuestión é de vital importancia porque desacredita a base fundamental da socialdemocracia, a súa colaboración pasa polos chamados a “apertarse o cinto” que de tanto apertarse a moitos e

moitas xa lles explotou.

A loita pola III República, a loita pola revolución

Da mesma forma que vimos que a clase dominante ten unha tradición, tamén a teñen as clases populares. A heroica resistencia antifascista e revolucionaria durante a guerra civil marcou para sempre as cores da bandeira de da II República Española, que sen ser revolucionaria nos seus inicios acabou asociándose aos valores de progreso e emancipación obreira, das mulleres e das nacionalidades.

Lonxe das análises nostálgicas e desde o recoñecemento a todas aquelas persoas que mantiveron a chama da república viva, entendemos que o sentimento republicano agrupa ao movemento popular na loita contra o réxime. Un movemento popular que debe ser dirixido polo movemento obreiro para a construción do socialismo. Proba diso é o aumento constante espontáneo de bandeiras republicanas en manifestacións, folgas e feitos contestatarios.

Non supeditamos a estratexia revolucionaria á consecución dunha república burguesa. Cremos que o existen as condicións para liderar un movemento republicano popular con aspiracións revolucionarias que finalice o que os nosos antepasados comezaron.

O Partido e o movemento popular loitando contra o réxime

Das anteriores análises despréndese que o movemento obreiro e o movemento popular aínda están en fase de reorganización. Entendemos que esta fase é prioritaria e que debe estar afastada da loita institucional. A día de hoxe non existen condicións para que un movemento popular de carácter revolucionario poida ter unha estratexia de loita institucional e valorar a participación por conveniencia en eleccións evitando desgastes e desenganos electorais en erradas estratexias de acumulación de forzas. O verdadeiro movemento está por crearse e esa debe ser a única prioridade.

O MLNV, a ponencia Zutik e a solidariedade, aceno dos e das revolucionarias

Anteriormente explicamos que o movemento obreiro e popular sufriu unha grave derrota no Estado español salvo no País Vasco. Durante máis de 30 anos existiu un movemento político, social e armado belixerante coa política do réxime. Como é lóxico todos estes anos deixaron incontables represaliados e represaliadas políticos, asasinatos, torturas e unha infinidade de voltas de torca ás lexislacións. Ilegalizouse de facto calquera expresión do independentismo en calquera órgano institucional ou público, ao que hai que unir a guerra sucia practicada polo Estado, co seu punto álxido no GAL e que dura ata os nosos días coas desaparicións de activistas e “suicidios” nos cárceres.

É por iso que consideramos de especial interese o proceso político e ideolóxico que se está dando no seo do MLNV e que ten repercusión en todo o Estado.

A nosa organización vai continuar caracterizándose por mostrar a súa solidariedade con aqueles e aquelas que loitan máis aló de compartir ou non a súa estratexia política e sen importar os delitos polos que estean acusada ditas persoas.

Devandito isto, constatamos e rexeitamos a nula vontade por parte do Estado español en entrar en calquera negociación que non pase pola derrota e asimilación do MLNV.

Debemos poñer especial énfase na relación con aquelas organizacións que en EH unen a loita pola liberación nacional e social. Neste sentido cremos que para a consecución de tales obxectivos faise necesaria a construción dun partido marxista-leninista en EH que aborde a loita pola independencia e o socialismo.

Ademais a nosa solidariedade non pode quedar só no colectivo de presos e presas políticas vascas, senón que como explicamos debe ser sobre toda aquela persoa que loite. En especial queremos recoñecer aos presos e presas comunistas e antifascistas que sufriron coa mesma crueza ao aparello represor fascista. Para Iniciativa Comunista é irrenunciábel a loita pola amnistía de todos e todas os/as presos/as políticos/as.

Movemento Obreiro, servizos públicos e resistencias fronte á crise

No período dos combates do Ruhr, os comunistas alemáns puideron comprobar o coñecido feito que os obreiros non sindicados se mostraran máis revolucionarios que os obreiros sindicados. Humbert-Droz móstrase indignado por iso e afirma que iso non puido ocorrer. Cousa estraña! Por que non puido ocorrer? No Rhur hai cousa dun millón de obreiros. Preto de douscentos mil pertencen aos sindicatos. Os sindicatos diríxenos burócratas reformistas ligados por infinitos fíos á clase capitalista. Que ten de sorprendente que os obreiros non sindicados se mostrasen máis revolucionarios que os sindicados? Seica podía ser doutro xeito?

O problema dos combates de clase do proletariado

J. V. STALIN

A cuestión sindical

A participación dentro do movemento obreiro por parte de IC é un obxectivo estratéxico para a organización, e por tanto prioritario. Con todo hai que lembrar que nós non loitamos exclusivamente por tal ou cal mellora económica ou social dun sector dos/as traballadores/as ou de todas as clases traballadoras, senón que o noso traballo aspira a transmitir conciencia revolucionaria ás traballadoras e traballadores (tanto no seu sentido colectivo, como individual). Isto quere dicir que o noso labor é gañar para o campo revolucionario aos sectores de traballadores/as de pensamento avanzado e intermedio. A necesidade da clase obreira pola construción dun novo poder proletario fronte á vella orde burguesa é debida a causas obxectivas e para iso a única forma pasa por articularse como clase a todos os niveis, inclusive na organización das e os revolucionarias/os, o Partido Comunista. O militante de IC debe saber vincular cada problema, cada inxusto tratamento do sistema capitalista á nosa clase xa sexa parcial ou xeral ao problema xeral da orde capitalista e a necesidade obxectiva da súa derrube e implantación da ditadura do proletariado.

A nivel xeral a clase traballadora española non está sindicada, aínda que si podemos definir que nos sectores estratéxicos segue habendo unha alta porcentaxe de afiliación sindical. En calquera caso os duros anos de loitas económicas farán que os sindicatos volvan ter importancia e un máis que probable reordenamento das centrais sindicais. Dentro da propia realidade da organización, IC asume a necesidade de contribuír no desenvolvemento e fortalecemento dun sindicalismo de clase e de combate.

Por outra banda non podemos negar unha realidade de millóns de traballadores e traballadoras non sindicadas que se articulan a través doutras estruturas (assembleas, barrios, plataformas, piquetes), a nosa principal consigna é que a organización debe axitar alá onde

estean os traballadores e traballadoras, por tanto non debemos desprezar outro tipo de estruturas polo mero feito de non seren estritamente sindicais.

IC defenderá en calquera espazo sindical ou político onde participe os seguintes principios do sindicalismo:

1. Principio de Unidade de clase: a unidade da clase obreira é fundamental para a defensa dos seus intereses. A nosa forza reside na unidade e na forza da esmagadora maioría, a par de que os burgueses parasitos nos necesitan para facer funcionar o seu mundo. A unidade non debe forxarse baixo calquera pretexto e a consigna debe entenderse dentro do campo da estratexia revolucionaria: Unidade para o combate aos plans e ao programa da burguesía, unidade de acción contra a patronal e os seus esbirros e unidade orgánica para a reconstrución do sindicalismo de clase e de combate. Unidade ante a agresión, se tocan a un sector dos/as traballadores/as, tocan á clase obreira.
2. Principio de democracia popular: A principal ferramenta decisoria dos obreiros e das obreiras é a asemblea de traballadoras/es.
3. Principio de legalidade obreira: Calquera método de loita ou calquera desobediencia ás leis burguesas está xustificada se a asumen os traballadores e as traballadoras. Non podemos cingirnos ao marco de legalidade burguesa que nos oprime e estrangula. As leis están deseñadas para desarmar e facer inofensivo ao movemento obreiro. De forma estratéxica, a primeira lei burguesa que hai que rexeitar abertamente é a propiedade privada dos medios de produción e os recursos.
4. Principio de combatividade: Entendemos que o sindicalismo debe ser de confrontación directa cos intereses da patronal.
5. Principio de independencia económica: A clase obreira finánciase por si mesma. As cotas dos/as afiliados/as deben ser a principal fonte de financiamento das organizacións obreiras para garantir a non inxerencia da burguesía no seu interior.
6. Principio de violencia revolucionaria: É a violencia a que garante a perpetuación da inxusta orde burguesa, polo que só mediante a violencia revolucionaria, confrontando o novo poder fronte ao vello, podemos garantir o triunfo da revolución. Calquera paso para armar á clase obreira e ao pobo é positivo a condición de que sexa asumido por si mesmos.

O empobrecemento absoluto da clase obreira e o benestar material

Os últimos anos de crises provocaron un empobrecemento absoluto da clase obreira, o salario mediano diminuíu un 10% á vez que os bens de primeira necesidade se revalorizaron da orde dun 15%. A tendencia, lonxe de investirse, continua agudizándose no que se coñece popularmente como os recortes.

Entre outras contradicións o capitalismo é incapaz de solucionar tres grandes contradicións evidentes para calquera traballador/a, e como tal debemos centrar a nosas consignas nos espazos populares de resistencia para os efectos da crise.

1. O proletariado desafiuzado, milleiros de traballadores e traballadoras sen acceso á vivenda mentres que o Estado español cultiva o maior parque de vivendas de Europa. “Xente sen casas, casas sen xente”.

2. As elevadas e insostibles taxas de paro, que afectan fundamentalmente á mocidade e ás mulleres, contrastan asombrosamente co xa consumado aumento da idade de xubilación e a intención de volver subilo ata os 70 anos. As evidentes necesidades sociais e materiais que se deben cubrir con postos de traballo que ninguén xera. “Mozas/os sen traballo, anciás/ns traballando”.
3. A fame volve azoutar á clase obreira, mentres as casetas dos supermercados sobordan de comida. Os magnates da alimentación fan fortuna mentres tiran toneladas de comida. Ademais grandes extensións de terra no Estado español están en mans improdutivas, a repartición da terra segue sendo unha conta pendente da herdanza latifundista semifeudal. “Supermercados cheos, familias con fame”.

Esta sensación fixo que as grandes capas populares apoiem de feito ou de palabra diversos movementos sociais como poidan ser as mareas en defensa dos servizos públicos, as asembleas de barrio, as redes de solidariedade asistenciais etc. Debemos aproveitar estas contradicións para xerar conciencia revolucionaria a través destas redes ou xunto a elas, non dar leccións desde fóra a un público que non vai estar disposto a escoitarnos.

Debido a que estes espazos son moi heteroxéneos deberemos afinar a política de alianzas para non illarnos e tratar de buscar sempre a liña de separación entre o campo revolucionario e o campo reformista. Entendemos que a liña fundamental pasa por evidenciar os puntos nos que están de acordo os partidos do réxime.

Antipatriarcado

As relacións entre os sexos non son simple expresión do xogo entre a economía social e a necesidade física. Non sería marxismo, senón racionalismo, tratar de reducir directamente á base económica da sociedade o cambio destas relacións por si mesmas, desligadas da súa conexión xeral con toda ideoloxía.

Lembranzas sobre Lenin
CLARA ZETKIN

Nota aclaratoria: as cuestións que analizamos a continuación responden á realidade concreta do Estado español e dos países e Estados occidentais de carácter imperialista, cuestión que debe ser aclarada necesariamente debido a que as mulleres traballadoras doutros pobos, situados no marco dos Estados e países dependentes, é aínda máis grave e sofren, por tanto, unha explotación maior e diferenciada nas diversas contradicións derivadas do capitalismo e o patriarcado nas súas realidades e condicións concretas.

Por que un feminismo de clase?

A loita feminista debe realizarse tanto no espazo público como no privado; este último quizais constitúa a tarefa máis ardua xa que habemos de combater contra unha engrenaxe socio-cultural e afectiva forxado ao longo da nosa historia. Loitamos pola emancipación das mulleres desde unha perspectiva materialista, de clase e combativa. As mulleres sufrimos unha dobre explotación: capitalista e patriarcal, como xénero e como clase. O sistema capitalista multiplicou as posibilidades de explotación das mulleres, tanto en tempo de bonanza económica como en plena crise, grazas á alianza co patriarcado.

O sistema capitalista integra ao patriarcado no seu seo e resulta patente a íntima conexión existente entre ambas as estruturas. O patriarcado non desaparecerá coa abolición da propiedade privada dos medios de produción por si só, dado que o patriarcado impregna toda a superestrutura ideolóxica, a cal continúa exercendo influencia tras a abolición das bases materiais do capitalismo. A nosa loita debe ter como obxectivo superar as contradicións de xénero e acadar unha sociedade sen clases e sen xéneros propios da cultura patriarcal onde as persoas teñan o mesmo status como persoas. Para iso é imprescindible dotar ao movemento feminista dun contido de clase e ao movemento obreiro de conciencia feminista.

Desde Iniciativa Comunista avogamos por loitar pola construción dun movemento que defenda o que apuntou Clara Zetkin no discurso que pronunciou o 16 de outubro de 1896, no Congreso de Gotha do Partido Socialdemócrata Alemán, onde apuntou que “a loita de emancipación da muller proletaria non pode ser unha loita similar á que desenvolve a muller burguesa contra o home da súa clase; pola contra, a súa é unha loita que vai unida á do home

da súa clase contra a clase dos capitalistas. Pero esta loita imos liderala nós porque “a emancipación das obreiras debe ser obra das obreiras mesmas”.

A violencia capitalista e patriarcal, que oprime ás mulleres traballadoras no seu conxunto, intensificase aínda máis por cuestións como a procedencia, a cor de pel ou a elección afectivo-sexual, entre outras.

Por iso, e porque na loita feminista debemos unirnos para lograr subverter o sistema imperante, en Iniciativa Comunista avogamos por un feminismo de clase revolucionario que incorpore a perspectiva de xénero á loita política e que cuestione todo aquilo que impida avanzar na nosa emancipación.

As mulleres e o capitalismo

Nós dentro do modelo capitalista-patriarcal sufrimos unha dobre opresión como traballadoras e como mulleres. Esta dobre opresión está a verse plasmada nas distintas fases do capitalismo. As mulleres dentro deste sistema fomos utilizadas para crear riqueza á vez que benestar social, sendo nós o sustento do modelo familiar burgués en tanto que ao realizar o traballo doméstico de forma gratuíta aforrámosllo ao capitalismo á vez que o traballador renovou a súa forza de traballo grazas ás mulleres traballadoras. Todo iso foi lexitimado por unha superestrutura ideolóxica onde este status da muller foi naturalizado.

O capitalismo beneficiase da cultura patriarcal en tanto que lle permite desvalorizar a forza de traballo feminina e por iso pode obter maior plusvalía das mulleres traballadoras. Neste sentido fálase de dobre opresión das mulleres traballadoras, xa que por unha banda son explotadas pola súa condición de clase e por outro están sometidas aos mecanismos ideolóxicos e estruturais patriarcais. O sistema de traballo asalariado deixa fóra de consideración todo o traballo non económico que exercen as mulleres como educadoras, coidadoras e propiamente reprodutoras do proletariado. Incluso a perspectiva da contabilidade salarial en horas de traballo, invisibiliza as xornadas laborais domésticas porque o traballo non asalariado dificilmente pode ser contabilizado en horas desempeñadas nunha mesma acción.

A necesidade dun sistema patriarcal consolídase coa propiedade privada dos medios de produción. A división sexual do traballo define aos homes como propietarios dos medios. As mulleres representamos a pedra angular da sociedade, pola posibilidade de termos crianzas e por tanto a nosa función reprodutora é central para a perpetuación da especie e polo tanto das sociedades. En base a esta condición biolóxica ergueuse todo un sistema de crenzas e de ideas que perniciosamente veñen sustentar o papel das mulleres como secundario. O capitalismo potenciouno e utilizouno no seu propio beneficio. Desde o punto de vista económico, a nosa forza de traballo foi utilizada para beneficio do capitalistas pero tamén dos homes.

Non debemos esquecer que coa construción do socialismo, tal e como xa advertiu a camarada Kollontai, non resolveremos automaticamente os problemas derivados do sometemento patriarcal. É por iso que debemos construír relacións e modelos novos que sirvan aos nosos intereses como clase e que non nos sexan alleos. Debemos pois evitar reproducir devanditos roles que non foron creados para outra cousa que non sexa lograr o noso sometemento como mulleres traballadoras, chegando mesmo a utilizar aos nosos compañeiros proletarios para oprimirnos e manternos enfrontados no seo da nosa clase e por tanto non lograr nunca a emancipación da clase traballadora no seu conxunto.

Aínda que somos plenamente conscientes de que só coa revolución socialista poderán comezar a solucionarse as opresións derivadas da alianza intrínseca entre patriarcado e capital

de forma definitiva, sabemos tamén que as obreiras debemos loitar por axuntar as nosas reivindicacións concretas ao movemento obreiro hoxe en día, pois só desta forma poderemos camiñar cara á nosa emancipación e concienciar para a sociedade futura sobre as necesidades específicas que nos incumben na nosa inseparable condición de muller e traballadora, non deixando que o socialismo parta de cero nesta loita quedando esta relegada a un segundo plano.

Por iso, defendemos a necesaria incorporación dunha serie de cuestións de mínimos relativas ás mulleres traballadoras ás loitas obreiras e sindicais como son:

- Igualdade salarial entre homes e mulleres.
- Creación de garderías gratuítas para nenas e nenos de 0 a 3 anos, isto é, antes da escolarización obrigatoria.
- Imposibilidade do despedimento ou perda do posto de traballo da muller por estar embarazada, así como a ampliación da baixa por maternidade sen prexuízo algún para a traballadora.
- Prohibición e denuncia efectivas, e non só formais, das preguntas persoais nas entrevistas de traballo.

Desde IC loitamos polos dereitos da clase obreira. As mulleres estamos dobremente explotadas e oprimidas polo capital e o patriarcado, por iso é que loitamos contra ambos os sistemas destruindo tamén a súa alianza. Entendemos que os dereitos das mulleres traballadoras conquistados no socialismo, son dereitos irrenunciáveis, polo que non debemos utilizar conxunturalmente unha estrutura patriarcal contra a que estamos a loitar activamente.

As mulleres traballadoras no socialismo teñen que ver representados e protexidos os seus intereses e dereitos debido a que se estaría prometendo o fin da opresión á clase obreira en xeral e, con todo, liberando da mesma só á metade desta. Se atacamos os dereitos das mulleres estaríamos a atacar e restrinxindo os dereitos da clase traballadora no seu conxunto.

Dereitos sexuais e reprodutivos

A alianza histórica entre o capitalismo e o patriarcado reproduce as relacións de poder que rexen as sociedades e, en particular, as relacións de desigualdade entre os sexos mantidas pola división sexual do traballo.

Entendemos que o aborto non pode ser libre senón temos en conta o factor económico do mesmo. É por iso que denunciámos que o aborto, como ningún outro dereito, pode ser libre se non é gratuíto, pois no sistema capitalista onde a desigualdade e a miseria da clase obreira son norma, a privatización da sanidade supón privar do dereito ao aborto a unha inmensa maioría das obreiras que carecen de recursos para acceder ao que defendemos como un dereito fundamental e universal das mulleres. Desta forma non se penaliza o aborto, senón que se penaliza á muller pobre e traballadora. De nada serven tampouco outros partidos burgueses que, mentres din defender o dereito ao aborto, se serven del para lucrarse nas clínicas privadas ou para engordar as arcas dun Estado que, lonxe de servir ao pobo, só redistribúe ganancias entre o capital e os seus representantes parlamentarios.

Por iso, Iniciativa Comunista denuncia a política burguesa de lucro a costa dos nosos

dereitos e reivindica un aborto libre, seguro, gratuito e realizado na sanidade pública.

Ao cuestionar o criterio das mulleres para decidir sobre o seu corpo e criminalizar a todas aquelas que non desexen ser nais, as posicións antiabortistas reforzan o noso papel como nais e esposas no ámbito doméstico, que nestes tempos de recortes se fai aínda máis indispensable para o sostemento da sociedade.

Violencia de xénero

La violencia machista manifiesta la expresión más criminal del patriarcado. El modelo familiar Dentro das relacións afectivas e de xénero, atopamos unha das máis flagrantes manifestacións do patriarcado: a violencia de xénero. A violencia de xénero é aquela que se exerce contra as mulleres polo mero feito de selo. É unha violencia que se exerce contra elas, para sometelas e mantela dentro do rol socialmente asignado. É unha forma de control e sometemento. Hai que entendela como unha violencia baseada no xénero que inclúe todo tipo de violencia, xa sexa que ocorra na esfera pública ou na privada.

A violencia machista manifesta a expresión máis criminal do patriarcado. O modelo familiar burgués contribúe ao apoxeo da violencia familiar e reproduce os valores do modelo capitalista que está a afogar en dereitos á clase traballadora na crise actual.

Especialmente preocupante é a recente aprobación do goberno implantando as taxas xudiciais que supoñen un obstáculo para as mulleres vítimas da violencia machista, provocando que algúns dos crimes queden impunes e xerando medo e temor a denunciar e a seguir co proceso, pola violencia económica do sistema.

Co aumento do paro e a precariedade, as mulleres volven obrigadas ao fogar sendo ademais as que teñen os traballos máis precarios, de menos horas e menor remuneración. As mulleres volven depender, dentro do modelo de familia burguesa, do soldo do home sendo xa este precario. E se xa de seu, para unha muller é difícil en tempos de crise manter a súa independencia, para as mulleres vítimas de violencia de xénero éo aínda máis, xa que se atopan nunha situación de desamparo institucional, onde sen ningunha axuda ou ben sendo esta mísera, teñen que manter ás súas crianzas e non só nos referimos economicamente senón tamén ao tempo de dedicación e coidados.

Para unha muller soa, que ten que alimentar e educar ás súas crianzas aínda é máis difícil atopar un traballo xa que ten que adaptarse ao horario escolar. Desta forma son as e os menores, quen queda desamparadas condenándoos tamén á pobreza. Esiximos unha sociedade que se faga cargo dos seus nenos/as colectivamente e que as mulleres poidan ser nais en condicións de liberdade e igualdade. Denunciamos que o capitalismo se beneficia das mulleres da clase traballadora a través da estrutura patriarcal e que condena ás mulleres traballadoras ao ostracismo da institución familiar burguesa, dependendo do home, e á pobreza estrutural.

Neste punto hai que valorar tamén que os recortes sociais están a prexudicar aínda máis ás mulleres vítimas da violencia machista. A retirada de convenios con casas de acollida a mulleres e a falta de recursos económicos e o aumento do paro feminino, condena ás mulleres para sufrir silenciosamente esta violencia. Ademais reducíronse os xulgados de violencia contra as mulleres, o que supón a agonía e mesmo a morte das vítimas.

Non menos relevante é a violencia sexual exercida polo home dentro do seo familiar enmarcado nos patróns de dominación patriarcal, resaltando que unha das formas de violencia de xénero é o control do corpo das mulleres. Neste sentido non debemos de esquecer que a maior parte das violacións sexuais se producen dentro do seo familiar. Nas relacións de parella

onde existe violencia de xénero e patróns de dominación é onde a muller sofre proporcionalmente máis violacións. Engádesse a dificultade das mulleres para ser consciente da violación, xa que ao estar dentro dun contexto afectivo, os límites se atopan máis difusos.

Por iso, desde Iniciativa Comunista entendemos que é necesario educar en igualdade, prohibir a comunicación sexista e o uso da imaxe feminina como obxecto de reclamo nos medios, eliminar a linguaxe sexista en todas as súas formas, acabar con costumes e comportamentos arraigados, en aparencia "inofensivos", que non fan máis que perpetuar os roles machistas e de superioridade do home respecto á muller que o patriarcado nos impuxo.

Muller e ant imperialismo

O feito de que o patriarcado como estrutura de dominación se perpetua e reproduce a través das diferentes formacións socio-económicas faulle impregnar profundamente estruturas simbólicas e esferas do inconsciente que configuran as identidades persoais e colectivas, ademais de atravesar toda a superestrutura ideolóxica característica de cada estrutura social.

Angela Davis, no seu libro "Mulleres, raza e clase" xa reflicte que "o dominio que sobre o movemento feminista exercen as privilexiadas mulleres brancas e as consecuencias que isto ten: a loita pola igualdade é deficiente, hai un racismo latente, as preocupacións ou obxectivos viran ao redor de preocupacións que responden aos seus intereses de clase e non tanto aos das súas irmás negras, latinas ou asiáticas; así, as mulleres brancas de clase media poden conseguir os seus obxectivos particulares sen por iso asegurar ningún progreso ostensible para as mulleres do Terceiro Mundo ou as racialmente oprimidas."

A integración na ideoloxía dominante deste feminismo burgués está a render ben pagos servizos a un imperialismo máis criminal que nunca.

O mellor apoio que podemos prestar ás mulleres do dos países en conflito é condenar por principio e desde unha posición abertamente antiimperialista, todas as "intervencións humanitarias" internacionais que non serven máis que aos intereses das grandes potencias e que, enriba, "maquillan" a crecente presión do BM e do FMI. E apoiar só a aquelas organizacións que defendan proxectos reais de reconstrución, solidarizarnos máis cos movementos de liberación, loitar contra esta reconstrución da autoridade "ética" do imperialismo e, desde logo, colaborar na solución das necesidades máis reais e urxentes desas mulleres como a redución da mortalidade e dos traumas por maternidade e outras enfermidades da pobreza.

Non hai que esquecer tampouco que en tempo de guerra aumentan as violencias contra as mulleres, pola perda de garantías democráticas, pero tamén porque as mulleres son consideradas, segundo unha óptica claramente patriarcal, botín de guerra; "bens do inimigo" e, por tanto, posibles brancos a ser aniquilados. As mulleres vólvense obxectivos militares por ser parellas, irmás ou nais do inimigo.

O corpo das mulleres considérase territorio do inimigo e por tanto, prolongación do campo de batalla. O conflito toma forma de distintas maneiras no corpo das mulleres. A máis evidente é a violencia sexual que, mesmo, chegou a ser perpetrada de maneira planificada, como unha verdadeira arma, para perseguir un obxectivo político ben definido: a destrución e o xenocidio.

A crise estrutural do capitalismo e a súa desesperada procura de nichos de beneficio saca outra vez a escena novas formas de acumulación de capital no que as relacións de opresión e explotación entrecrúzanse: escravismo, patriarcado, racismo, dominación cultural e loita de clases.

A loita internacionalista que inevitablemente se enfronta a vida ou morte á necesidade de destruír o capitalismo e construír o socialismo debe integrar a loita pola liberación da clase obreira, dialecticamente ligada á emancipación das mulleres e á loita pola autodeterminación dos pobos.

Sabemos que a unión é o paso fundamental para o derrocamento dun sistema, por iso a clase obreira debe estar unida na loita e dentro desta as mulleres. É esta loita consciente e organizada a que pon en alerta ao sistema capitalista e ao patriarcal. A loita feminista non se pode aplicar de maneira transversal se non hai un empoderamento político das mulleres que analice a súa propia problemática.

Só a través do loita e a creación de redes formais e informais entres nós poderemos ser capaces de articular un discurso feminista onde as mulleres sexamos a vangarda contra a nosa específica explotación.

A loita será feminista ou non será.

Mocidade

Nós somos o cemento que unirá os ladrillos que constrúan o socialismo. A Unión de Mocidades Comunistas debe ser o grupo de choque que en todos os terreos achegue a súa axuda e manifeste a súa iniciativa, o seu espírito emprendedor. A Unión debe ser tal, que todos os obreiros vexan nos seus membros xente cuxa doutrina lles sexa talvez incomprendible, en cuxas ideas non crean talvez inmediatamente, pero cuxo traballo real e cuxa actividade mostren que son eles os que indican o verdadeiro camiño.

Tarefas das Mocidades Comunistas

V. I. LENIN

A mocidade traballadora e estudante atópase ante un momento de precarización extrema das súas condicións laborais e de vida, que a obrigan en moitos casos a emigrar para atopar unha mellor situación. O paro entre a mocidade, que superaba o 55% o pasado xaneiro, fai estragos entre este colectivo que non ve futuro e ten que conformarse no mellor dos casos con empregos temporais que pouco ou nada teñen que ver coa súa cualificación. Por mor das novas reformas en educación, a subida de taxas, a diminución das bolsas, o acceso á universidade e estudos superiores é cada vez máis difícil para a clase traballadora. Estamos a falar dunha auténtica expulsión da universidade dunha masa obreira que non ten outras expectativas que contratos temporais, horarios flexibles e salarios lixo.

Por outra banda, a vivenda segue sendo un problema que ningún sistema capitalista logrou solucionar. A mocidade faise á idea de que a única posibilidade de ter un teito será pagando os alugueres abusivos do mercado ou contraendo unha cadea perpetua de 35 anos cos bancos, os mesmos bancos que controlan o mercado inmobiliario e a especulación, o mesmos que dominan dunha forma directa ou indirecta a maioría de empresas do Estado.

A perda de referentes políticos e sindicais creou un baleiro ideolóxico entre a mocidade, que xa non ven partícipes e actores da política. O influxo do pensamento pequenoburgués individualista, o consumo masivo de drogas e o populismo das organizacións e sindicatos estudiantís fascistas son algunhas das armas que esgrime a burguesía reaccionaria para neutralizar a combatividade e a resposta da mocidade.

Atopámonos entón cunha maioría de mozas en situación laboral e de vida precarias, que buscan unha saída pero non teñen referentes sobre como e que facer. Temos un papel relevante en canto á articulación dun movemento xuvenil combativo, e máis concretamente dunha mocidade comunista forte, sólida e estruturada que sexa capaz de dirixir este movemento. A mocidade comunista ten que ser unha auténtica escola de cadros, onde a organización se enforque na aprendizaxe da filosofía materialista e os principios do marxismo-leninismo.

Por tanto centrarémonos para traballar nos espazos estudiantís (universidade, institutos e FP), as organizacións de barrio ou locais xuvenís, e os colectivos e coordinacións antifascistas.

Mocidade e educación

O sistema educativo, como tantas outras institucións de poder ten como finalidade o sometemento e o control por parte do Estado. Non é casual que nos últimos trinta anos se promulgaran ata once leis orgánicas de educación, e é que á burguesía lle interesa ter o control da institución do ensino xa que é unha poderosa ferramenta de control ideolóxico necesaria para manter a estrutura da clase dominante.

Ademais disto a educación no sistema capitalista dista moito de ser un dereito, converténdose ás alancadas no Estado español nun privilexio do que se ve privada unha cantidade cada vez maior da mocidade de clase obreira. Avogamos por iso por unha educación pública e universal así como pola abolición da educación privada e concertada creadas en base aos privilexios e desigualdades inherentes ao sistema capitalista.

Antifascismo

Si, camaradas, o fascismo morrerá. Pero, haberá de morrer tan só por explosións de entusiasmo? Non. (...) Está moi ben o entusiasmo, está moi ben esa vontade de loita antifascista que se reflicte neste grandioso acto e nos que se celebran estes días. Pero tedes que comprender todos, que a este desexo e a esta vontade hai que darlles unha forma orgánica, hai que canalizalos nunha forte organización que desenvolva a loita e nos leve ao triunfo sobre a reacción e o fascismo.

Tres anos de loita
JOSÉ DÍAZ

Antifascismo

Caracterización do fascismo

As crises económicas son o caldo de cultivo perfecto para que as burguesías nacionais alimenten e promociónen á extrema dereita.

A forte inestabilidade social que se dá durante estas, fai cambalea os cimentos da sociedade capitalista, e a intensificación da loita de clases provoca que os poderosos lle vexan as orellas ao lobo, sentindo pánico ante a posibilidade de que lles sexan arrebatados os seus privilexios de clase.

Ante isto tratan de frear os avances populares de maneira inmediata mediante a represión institucional (coa lexislación, coa policía, coa represión administrativa...), que unicamente lles serve de maneira temporal.

Segundo van avanzando as ideas revolucionarias na sociedade, ven obrigados a frear por calquera medio posible estes avances, para o que non dubidan en traspasar a súa propia legalidade. Con este fin xorde o fascismo e a extrema dereita: ser o último resorte para manter a orde social existente e tratar de frear os avances populares.

As clases dominantes, conscientes de que unicamente mediante a violencia non van poder salvagardar os seus privilexios, tenden a desenvolver movementos que aparentemente defenden os intereses dos/as traballadores/as nacionais utilizando unha linguaxe demagogo e populista, e unha retórica ata revolucionaria para enganar e confundir, pero que obviamente son inofensivos para a estrutura económica.

O fascismo, co apoio da burguesía nacional e internacional, co apoio que reciben dos medios de comunicación e coa indispensable axuda das estruturas do propio Estado, como son Policía, xuíces ou políticos, conseguen expandir a súa mensaxe populista e demagoga, camuflado

nunha linguaxe e nunha posta en escena defensora dos intereses dos/as traballadores/as e da patria, e asumindo as demandas sociais concretas existentes na poboación. Segundo Dimitrov: “o fascismo adapta a súa demagogia ás particulares nacionais de cada país e incluso ás particularidades das diferentes capas sociais dentro dun mesmo país. E as masas da pequena burguesía, incluso unha parte dos obreiros, levados á desesperación pola miseria, o paro forzoso e a inseguridade da súa existencia, convértense en vítimas da demagogia social do fascismo”.

Con todo cando falamos de fascismo, e algunhas das súas características como o racismo e a xenofobia, non falamos de fenómenos illados ou respostas sociais a realidades concretas. Os elementos ideolóxicos do fascismo e a exaltación dos valores máis conservadores, non xorden espontaneamente en ningunha sociedade, vanse introducindo aos poucos de maneira sutil ou aberta, a través de procesos "educativos", relixiosos, grupos ou partidos políticos e propaganda alienante, a través de medios de difusión. O caldo de cultivo que permite a proliferación das ideas fascistas é unha mestura entre ignorancia, prexuizos e fanatismo. Franz Fanon dicía que: "o racismo non é unha constante do espírito humano senón unha disposición inscrita nun sistema determinado".

Analizando por tanto o seu desenvolvemento, os seus intereses e pretensións, dedúcese que indubidablemente os movementos fascistas son instrumentos da burguesía que permanecen aparentemente durmidos e que son espertados e promovidos naquelas situacións nas que pode poñerse en perigo o orde socio-económico capitalista.

O fascismo pode desagregarse en dúas bases, unha económica e outra ideolóxica. A súa base económica permanece practicamente inalterable, sendo a rama ideolóxica a que máis variacións presenta, debido a que pode presentarse cunhas formas máis tradicionais (como é o caso do falanxismo) ou cuns postulados máis renovadores (como podería considerarse ao “Fascismo do Terceiro Milenio” de Casa Pound).

A extrema-dereita no Estado español adopta diversos rostros na actualidade

A pesar de que o fascismo de corte autoproclamado “revolucionario” e o fascismo máis conservador e institucional parecen defender posicións diferentes, ambos coinciden en difundir posicións interclasistas, xa sexa mediante a negación da existencia das clases sociais ou mediante o chauvinismo, situando os intereses da nación e do Estado por riba das clases concretas, obviando o carácter de clase do Estado e polo tanto facilitando á burguesía nacional a explotación e dominio ideolóxico sobre a clase obreira. A pesar de que o seu discurso demagóxico poida acusar dos problemas existentes a diversas causas (os capitais estranxeiros, o poder económico xudeu, a inmigración, o islamismo, os chamados "nacionalismos periféricos", etc.) a súa práctica vai encamiñada a combater o movemento obreiro e as organizacións revolucionarias, xa sexa desde a ilegalidade dos grupúsculos fascistas ou desde as institucións do Estado mediante a lexislación ou o uso das estruturas represivas do Estado.

Outra característica compartida pola extrema-dereita no Estado español é a defensa dun modo ou outro de valores tradicionais como método de transmisión da ideoloxía dominante, que a sustentan con alicerces como a concepción burguesa da familia e a moralidade católica - encamiñadas a someter ás mulleres traballadoras-, a sexualidade e as relacións afectivas que pretenden perpetuar a orde burguesa.

Unha das causas polas que no Estado español non se desenvolveron tanto como noutros países de Europa estes movementos foi pola falta de persecución á que foron sometidos, xa que

non tiveron a necesidade de reformularse a estratexia que tiveron desde os seus inicios, tampouco modificaron o seu discurso nin a súa forma de actuar, a diferenza doutros países nos que o fascismo si que estivo perseguido e como consecuencia tivo que mutar para poder ser aceptado socialmente. O fascismo no Estado español ha permanecido por tanto ancorado noutra época sen saber adaptarse ás realidades, e aquelas organizacións que tratan de ser máis transgresoras non logran ser máis que unhas bastas copias doutras organizacións europeas.

A nosa estratexia na loita antifascista

A loita contra o capitalismo

Non existe mellor estratexia para combater o fascismo, que a loita contra o sistema capitalista e contra o imperialismo. É tan importante o ter claro e non confundir o fascismo como fenómeno illado, como o non crer que o antifascismo é un proceso illado da loita de clases. Igualmente é importante para unha organización comunista e revolucionaria como a nosa, ter claro que enfrontar ao capitalismo nos leva a enfrontarnos directamente coa súa ferramenta máis reaccionaria e violenta, o fascismo, e que para iso debemos levar a ofensiva na loita ideolóxica, e non só estar preparados para repeler os seus embates, se non atacar e confrontar cos fascistas cada vez que tenten gañar terreo ou asomar a cabeza.

A confrontación directa contra as bandas fascistas é indispensable pero igualmente é importante o combate e a denuncia do fascismo institucional incrustado no sistema, e contra os partidos extremodereitistas representados nas institucións.

Denunciar e desenmascarar do fascismo tórnase nun eixo elemental na loita antifascista, para tratar de que non contaminen coa súa mensaxe á sociedade, así como para destapar os numerosos vínculos existentes entre o fascismo institucional, as bandas fascistas, a policía, o exército e a xudicatura.

A denuncia do fascismo e a loita antifascista debería integrar a todas aquelas persoas que traballan pola defensa dos dereitos contra o inxusto sistema social, e ven afectadas de forma directa pola represión e a violencia fascista.

Os colectivos e coordinadoras antifascistas

Para a nosa organización é estratéxica a participación dentro de organizacións antifascistas, seguindo o exemplo da Coordinadora Antifascista de Madrid que leva moitos anos acumulando experiencia, contactos e mecanismos de traballo que coinciden en gran medida coa nosa concepción ideolóxica anticapitalista (aínda cando hai grupos de distintas ideoloxías) e a nosa visión política sobre a construción dun movemento de forzas necesarias para a construción dun bloque digno herdeiro da experiencia da Fronte Popular.

Debemos incidir e desenvolver loita ideolóxica, con humildade e honestidade defendendo sempre a unidade entre os diferentes sectores antifascistas, buscando integrar e concienciar ao conxunto da clase traballadora (e concretamente aos sectores que sofren de maneira especial a violencia e persecución fascista) na loita contra o racismo, a xenofobia e o fascismo contrarrestando a desinformación e o terrorismo dos medios que coloca aos grupos fascistas e antifascistas como “dúas caras do mesmo” ou “bandas ultras dos dous extremos” e facendo ver que a loita antifascista é unha expresión máis da loita de clases.

Coordinación estatal

Apostamos por unha coordinación estatal de organizacións e colectivos antifascistas. Non podemos ser alleos á realidade existente no Estado español, onde os grupos fascistas e a represión contan con vínculos orgánicos a nivel estatal, e mesmo europeo. O movemento antifascista debe apostar por fortalecer os lazos e vínculos con outras organizacións antifascistas do Estado tendendo a unha maior coordinación e unidade de acción que reforcen mutuamente ao movemento antifascista nos diferentes territorios.

Internacionalismo e solidariedade internacional

Proletarios de todos os países: Unídevos!

Manifesto do Partido Comunista
KARL MARX E FRIEDRICH ENGELS

Produto estratéxico e táctico de primeira liña, a concepción do Internacionalismo para as e os comunistas devén, inexorablemente, en fluxo e reflujo de instalacións de organizacións revolucionarias, como así mesmo a súa práctica, a escala mundial.

No campo das definicións políticas do Internacionalismo, cabe destacar, desde a nosa perspectiva: a ideoloxía da solidariedade internacional dos/as traballadores/as de todos os países; é un dos principios ideolóxicos fundamentais, que serven de guía á clase obreira e aos seus partidos e organizacións.

Atopamos diversas formas de solidariedade internacional, e é que é imposible que a clase obreira de cada país en loita, non entenda que estea ligada profundamente á doutros países, porque os inimigos son os mesmos, as burguesías locais e estranxeiras. A esencia última do capitalismo, os chamados Estados privados móbiles (as corporacións transnacionais, a dicir dalgún autor), e a globalización do terrorismo de Estado e da miseria, combátense en todos os países polas comunistas, por iso é polo que a escala de intereses sexa a mesma para todo o proletariado internacional.

O internacionalismo proletario, pois, é a concepción que sostén a necesidade da unión e da axuda recíproca entre forzas revolucionarias de todo o mundo. Oponse radicalmente ao imperialismo, xerando asociacións internacionais de solidariedade e apoiando en todas partes todo movemento revolucionario, contra as condicións políticas e sociais existentes. O interese da revolución obreira internacional, é materia troncal para as comunistas, e as nosas forzas deben dirixirse de maneira imparabile cara á construción da irmandade revolucionaria en todos os países, nesta fase do desenvolvemento da loita, a través da solidariedade internacional.

Existen elementos a ter moi claros cando falamos de solidariedade e internacionalismo. Por unha banda, o carácter das nosas contrapartes: se son organizacións de carácter reivindicativo, que loitan polo avance real da clase obreira, nalgún ou varios aspectos, do proceso tan amplo que é a revolución proletaria; ou ben se son organizacións claramente revolucionarias pola súa acción e o seu programa.

O noso compromiso e implicación orgánica debe basearse nesa análise dialéctica e obxectivo sobre quen son os nosos aliados estratéxicos e a quen dar apoio por interese táctico de clase nunha conxuntura concreta; á marxe das prioridades propagandísticas do sistema e as modas oportunistas do turismo brigadista “revolucionario”. Como comunistas debemos situarnos na primeira liña do combate e a denuncia de todo tipo de represión, e a guerra que exercen a burguesía e o imperialismo, contra os traballadores e traballadoras, así como contra os movementos de loita (reivindicativos ou revolucionarios), que son perseguidos por defender os intereses da nosa clase.

Doutra banda, existe unha clara diferenza entre a cooperación, o apoio ou caridade de carácter humanitaria - non só baleira de crítica e compasiva senón cumprindo unha función de freo en canto ás reivindicacións revolucionarias e de perpetuación da actual orde social - que ONG ou organizacións similares practican, á solidariedade política e de clase que aplican as organizacións revolucionarias. Debemos pensar estritamente no terreo da política, na aplicación do internacionalismo proletario como mecanismo de base para a unidade comunista internacional.

Lembremos as palabras de Lenin nos seus primeiros esbozos sobre a cuestión nacional: “O internacionalismo proletario esixe a subordinación dos intereses da loita proletaria nun país aos intereses desta loita a escala mundial”.

O imperialismo na actualidade

Hemos de constatar tamén que cualquiera de las cuatro contradicciones fundamentales puede Ao analizar o mundo nesta era, vemos que se expresan catro contradicións fundamentais: 1) contradición entre capitalismo e socialismo, refírese á contradición entre dous sistemas radicalmente distintos, abranguerá toda esta época e será unha das últimas para resolverse, perdurará aínda despois de tomar o Poder; 2) contradición entre burguesía e proletariado, é a contradición entre dúas clases opostas e persistirá tamén despois da toma do Poder, manifestándose de múltiples formas ideolóxicas, políticas e económicas ata a súa solución cando se chegue ao Comunismo; 3) contradicións interimperialistas, que son as contradicións entre os imperialistas pola hexemonía no mundo e dáse entre superpotencias entre si, entre superpotencias e potencias imperialistas e entre as propias potencias imperialistas; 4) contradición entre nacións oprimidas e imperialismo é a loita pola liberación das nacións oprimidas para destruír o imperialismo e a reacción.

Debemos de constatar tamén que calquera das catro contradicións fundamentais pode aparecer como principal nun momento e lugar determinado segundo a circunstancia específica da loita de clases, transitoriamente ou en determinados países.

A fins do pasado século semellaba configurarse un mundo unipolar xurdido da caída do Muro de Berlín e da desintegración do bloque de países do socialismo real. Nese contexto, os Estados Unidos de América apostaron fortemente por tentar garantir a súa hexemonía planetaria, apostando por establecer unha sorte de Estado planetario baixo o dominio total e absoluto da Secretaría de Estado, o Pentágono, a CIA e os grandes intereses do capital monopolista que representan, significativamente a industria enerxética e a armamentística.

O papel preponderante do imperialismo norteamericano está na actualidade nunha grave situación de crise, ou, dito noutros termos, están a configurarse novas forzas imperialistas que disputan aos EEUU dita hexemonía. O factor fundamental é o xurdimento de China como o maior fabricante do mundo (despois de 110 anos de dominación de EEUU) e á súa vez o comerciante máis grande dos produtos manufacturados. Sobre esa base, China desenvolve unha crecente actividade abrindo mercados para a exportación de capitais, a través das súas alianzas con outras potencias imperialistas (os chamados BRICS). Non pode sorprendernos por tanto que o xurdimento de China como potencia imperialista de primeira orde dese lugar á tensión e ás reivindicacións territoriais nos mares do sur e do leste de China, unha zona por onde discorre unha parte moi importante do comercio mundial.

Así pois, as novas potencias imperialistas (China, Rusia, etc) no mellor dos casos, só chegarán a constituír unha orde mundial que implique o retorno ao escenario de guerra de rapina entre imperialismos similar ao das primeiras décadas do século XX, que abocarían de

novo ao mundo a un perigo inminente de conflito global, máis aínda nun contexto de proximidade do esgotamento dos recursos económicos fundamentais (como o petróleo e o gas) nos que se basea a economía capitalista. Non obstante a análise das contradicións principais e secundarias debe servir ás e os comunistas para establecer as alianzas tácticas que, en cada lugar e circunstancia concreta, máis favorezan ao movemento obreiro en determinadas loitas e circunstancias onde a contradición interimperialista estea candente.

Devandito isto, non cabe dúbida que o papel do imperialismo norteamericano segue sendo moi relevante a nivel mundial, a través de fronteas como o militar, encarnado na OTAN e o económico-financeiro, do que fan parte o FMI, o BM ou a OMC. Estas institucións, baixo unha presunta careta de garantía de seguridade ou unha hipócrita “axuda ao desenvolvemento económico”, agochan un claro interese de dominación política por parte deste xigante imperialista. Nesta situación, Estados Unidos ten infinitas dificultades para controlar Oriente Próximo, enclave xeoestratéxico de vital importancia de fronte ao control dos recursos enerxéticos. A loita de máis de medio século do pobo Palestino polo establecemento do seu Estado propio en contra de Israel, a principal sucursal do imperialismo norteamericano na zona, permitiu que aparezan outros focos de resistencia como Hezbolá no sur do Líbano, que derrotou militarmente o enorme poderío israelí. A resistencia iraquí e siria seguen, día a día, opoñéndose aos intereses do invasor e poñendo en grandes dificultades a Estados Unidos no seu control militar e político da rexión. Outro elemento relevante é o fracaso dos plans norteamericanos en Afganistán e Libia.

Mención á parte merece o imperialismo que se exerce desde os Estados da Unión Europea, con graves dificultades para tentar exercer un papel hexemónico no mundo pola súa dependencia fronte ao imperialismo norteamericano, aínda que con intereses propios a nivel rexional. A actual crise capitalista lastrou en gran medida os plans das devanditas potencias de segunda orde, debido en parte ao malestar e descontento das súas capas populares ante o recorte de dereitos políticos, sociais e económicos ocasionados polas medidas adoptadas polo capital nesta rexión. Globalmente, o desprazamento do eixo económico do mundo ao Pacífico incrementa as tensións en Europa, tendo en conta que o modelo económico keynesiano é inviable neste continente.

Apoiar só a gobernos que fortalezan o movemento popular

Vemos un certo reponte de procesos revolucionarios en marcha ao longo de todo o mundo que contradín as teses imperialistas do Fin da Historia, en expresión acuñada a finais do século XX. A loita de clases e a loita antimperialista continúan. Así o testemuñan desde a loita popular na India ata os pasos na organización popular e os avances políticos na Venezuela Bolivariana. Son moitos os lugares onde segue unha chama de resistencia, millóns son as e os comunistas de todas as nacións do mundo que o están reorganizándose na loita pola clase obreira e o socialismo.

Cando se aborda a solidariedade internacional desde países capitalistas desenvoltoos atopámonos frecuentemente con fenómenos de parcialización da conciencia, de modo que nos atopamos con militantes e organizacións que apoian os procesos revolucionarios doutras zonas xeográficas pero internamente participan en organizacións integradas no réxime. Nós reafirmámonos no que din os cubanos: a mellor forma de solidariedade é facer a revolución no teu país. Mentres tanto, opoñernos aos plans do imperialismo que exerce o noso propio Estado e os da súa contorna, é unha prioridade para educar e organizar ás masas na loita revolucionaria.

A caracterización dos gobernos supostamente “de esquerdas” adoita ser obxecto de polémica

entre outras cuestións porque a información que nos chega é nesgada e parcial. Tampouco é necesario tomar posición ante todos os gobernos nin que esta teña que ser fixa no tempo. Con todo existen zonas estratéxicas onde é importante manter estreitas relacións. No noso caso, América Latina é unha zona politicamente sensible e culturalmente próxima, á que damos prioridade na nosa solidariedade internacional non tanto pola súa importancia estratéxica (que a ten e moita), senón tamén polas posibilidades reais de exercer un traballo político respecto a ditas realidades. Tampouco debemos esquecer aos/ás compañeiros/as do Sahara Occidental, tamén vítimas do colonialismo español. Mostramos o noso total apoio á loita pola autodeterminación do pobo do Sahara no seu combate contra a ocupación ilegal do Reino de Marrocos.

Os criterios da organización Iniciativa Comunista, sobre a caracterización dun goberno, deben ter en conta o punto de partida estrutural do país, as súas contradicións externas (imperialismo) e internas (clases sociais) e o alcance do proxecto estratéxico transformador. Trátase de evitar filias e fobias apriorísticas, dando paso a unha análise materialista baseado en feitos políticos e movemento revolucionario.

Iniciativa Comunista só apoiará gobernos que no seu proxecto estratéxico estea a superación do status quo da orde establecida en dirección de fortalecer continuamente o movemento popular contra a oligarquía e o imperialismo. Calquera tipo de actualización, onde o goberno non cuestione o poder da oligarquía senón que busque a súa “respectabilidade”, non merece o noso apoio. O apoio a un goberno popular, con todo, será sempre un apoio crítico, asumindo o mesmo principio da asunción crítica do socialismo histórico.

En América Latina, apoiamos ao Partido Comunista Cubano e ao proceso de construción do socialismo na devandita illa, así como ao Partido Comunista de Venezuela que acertadamente está a apoiar ao PSUV no marco dunha alianza antimperialista na perspectiva do socialismo e ás FARC-EP, unha guerrilla que non renunciou á toma do poder e a construción do socialismo en metade dunha guerra de máis de 40 anos contra o Estado fascista colombiano, base estratéxica de EEUU.

Debemos sempre ter presente que moitos presidentes de gobernos populares poderán ser útiles ao proceso revolucionario... e despois deixen de selo. Sen cuestionar a función unificadora do líder, o importante en última instancia son os procesos sociais colectivos e non as persoas. Resulta obvio para unha organización comunista que non nos conformemos con loitar por unha revolución democrática antimperialista, senón que buscamos unir esta coa revolución socialista a través dunha estratexia revolucionaria baseada na construción de poder popular.

O traballo político neste sentido faise chave para gañar a batalla ideolóxica contra o pensamento único hexemónico que presenta ao capitalismo imperialista como único mundo posible. É tarefa dos revolucionarios desenmascarar as falsas saídas acuñadas polos movementos primeiro-mundistas que se opoñen ás grandes institucións supranacionais da orde mundial imperante, como o FMI ou a OMC, pero que non cuestionan cabalmente o capitalismo como modo de produción.

Debido á proximidade cultural con América Latina puidese parecer que deixamos nun segundo plano o resto de loitas antimperialistas e populares doutras partes do mundo, con todo non nos esquecemos e manifestamos o noso apoio ao resto de experiencias populares e antimperialistas que, ao longo do mundo, se opoñen á hexemonía imperialista estadounidense.

Apoiamos de igual maneira a autodeterminación de todos os pobos; tamén apoiamos a loita dos chamados países subdesenvolvidos pola súa independencia nacional e económica. Neste punto facemos un recoñecemento especial á loita dos pobos Palestino e Kurdo, ademais de os

movimentos guerrilleiros revolucionarios que existen no continente asiático, destacando especialmente a loita da clase traballadora India pola toma do poder.

Asumimos pois, como tarefas irrenunciabes, as de defender a lexitimidade de todas as formas de loita utilizadas polos movementos e organizacións populares contra o capitalismo e o imperialismo e denunciar as actividades de inxerencia que, desde o Estado español, poidan producirse contra os movementos revolucionarios.